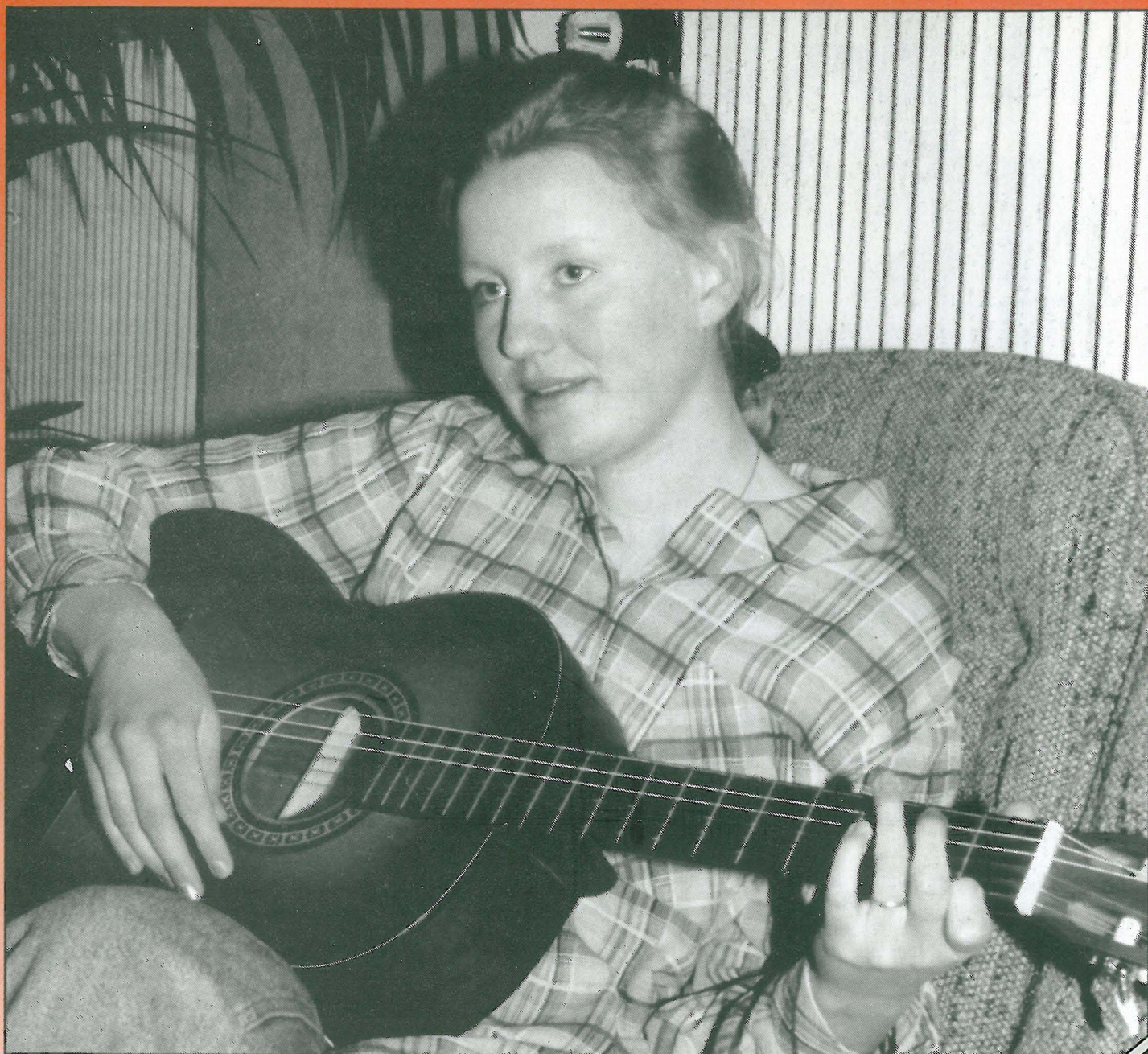

MIDNATTSROPET

Linda Liebsch i intervju:

*– Jag sjunger för
att få bli till
välsignelse!*

MIDNATTSROPET EXTRA
– till kamp med
rättfärdiga
vapen

Hemma hos Ester i Huvudsta, västra Stockholm. Foto: Mikael Eliasson

Det är underbara tider Ester berättar om. Det som beskrivs nedan är från Latter-Rain-väckelsen i början av 50-talet.

Men med i hennes berättelse finns också stråk av lidanden och svårigheter som mötte. Bojkott, stämplingar och uteslutningar. Det var mycket av det som hände som Ester inte förstod, men som hon smärtsamt berördes av.

Intervju: Ulla Näsholm

-Vi k tillsammans

Det kändes som om det inte var något tak i kyrkan. Det var en öppen förbindelse med himlen och tillsammans med änglarna deltog vi i lovsången.

-Visst ville jag vara frälst, men hade vid det här tillfället börjat glida ut i världen. Jag läste inte bibeln och bad inte, utan gled utåt på något sätt. Jag var också tveksam till detta nya som mötte.

-Jag hade frågat pappa om detta verkligen var riktigt. Särskilt sången funderade jag över. "Det är ju det bästa av alltihop", sa pappa. Det lugnade mig och jag gick till mötet som kom att bli en vändpunkt för mig.

-Jag blev verkligen förnyad och fick kontakten med min Frälsare återknuten. Pappa stod därframme med lyfta händer och det liksom sken eller lyste om honom, tyckte jag.

-Det fanns också människor som dansade. Inte nån sån där världslig dans man kan möta idag, utan det var verkligen dans i Anden. De som dansade liksom svävade fram på något vis

utan att stöta till något eller någon. Det var en oerhörd upplevelse att vara med om detta.

Det är Ester Cederborg som berättar. Hon kommer från en troende familj med väckelsekristna anor många år bakåt i tiden. Förmodligen är det orsaken till att hon inte är rädd att bryta upp, pröva om och gå vidare. Steget från en stor pingstförsamling till den lilla omstridda maranataförsamlingen är väl ganska stort. Att vid 74 års ålder göra ett sådant uppbrott talar för en levande människa med en fungerande tro.

Farfar till Ester var John Ongman, grundare av Örebromissionen och hennes far som hon refererade till i beskrivningen ovan var Paul Ongman, 1929 missionssekreterare i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm.

Ester berättar om underbara tider, det hon ovan beskriver är från Latter-Rain-väckelsen med högsäte i Östermalms Fria församling i början av 50-

talet. I hennes berättelse finns också stråk om lidanden och svårigheter som mötte. Bojkott, stämplingar och uteslutningar, det var mycket av det som hände som Ester inte riktigt förstod men som hon och hennes familj smärtsamt upplevde verkningarna av. Tidningen Dagen skrev i början av 50-talet en ledarartikel rubricerad "Dansen utför". Det åsyftade Latter-Rain väckelsen med säte i Östermalmsförsamlingen. Naturligtvis var det inte tal om att få göra något genmäle angående artikeln som tydligt utpekade församlingen. Ester fortsätter:

-1945 lämnade mina föräldrar tillsammans med oss barn Filadelfiaförsamlingen i Stockholm och gick till Östermalms Fria församling. Det var en rad konflikter som föranledde detta steg.

-Pappa var ledsen och förtvivlad över utvecklingen i pingströrelsen och såg ingen möjlighet att komma tillrätta med de problem som fanns. Därför lämnade hela familjen Filadelfia. Pap-

pa var också emot att tidningen Dagen startade. Han menade att pingstväckelsen inte behövde någon dagstidning, det var hans uppfattning.

Paul Ongman skrev egna sånger och satte ibland också musik till dem. Han översatte också en mängd av Verner Skibstedts sånger till svenska. Dessutom utgav Paul Ongman tillsammans med bl a Sven Lidman efter sitt utträde ur Filadelfiakyrkan en tidning som hette "Gryning". I detta nummer av MR återges en av hans predikningar från 1952.

–Jag vet att pappa saknade brödragemenskapen i pingstväckelsen. Men det var inte många som vågade ha kontakt med honom. Han hade ju varit missionssekreterare i Filadelfia och det var många gamla missionärer som saknade honom och kontakten med honom.

–Men det gick inte att ha kontakt med någon som var med i Östermalms Fria Församling. Om någon predikade

Ester Cederborgs pappa, Paul Ongman, i mitten, flankeras av Sven Lidman och Elis Lindskog samt några andra vänner.

vsjöng med änglarna

där stämplades denne, brännmärktes och utestängdes från pingströrelsen.

–Ragnar Ljungkvist var då föreståndare för församlingen och det var verkligen en god broder och en rätt israelit. Ibland kom det bröder till oss och predikade, men de blev omedelbart utestängda från andra församlingar. Jag såg hur min far sörjde över hur det hade blivit.

–Det finns flera exempel på hur det var. Särskilt tänker jag på Algot Nicklasson som bara försvann. Det var verkligen tråkigt; en sådan Guds tjänare som han var. Misstaget han hade gjort var att han predikat i "fel" församling.

Utstrålning av tillförsikt

Genom alla strider och konflikter har tron dock hållit. Ester har en utstrålning av gudsfruktan och tillförsikt och det är en glädje att höra henne berätta om gamla tider. Ingen bitterhet eller ens spår av oförsonlighet kan spåras i det hon säger. Hon fortsätter:

–Jag är så tacksam till mina föräldrar som lärde mig älska Guds ord. De var väldigt noga med hur vi levde och vad vi läste. Jag kommer ihåg ett tillfälle då jag skulle vara med i en teaterpjäs i skolan. Klä ut mig till fe, det tyckte jag lät så spännande. Men pappa sa: "Ester, jag vill inte att du är med i detta".

–Inte heller tyckte han om att vi läste sagoböcker som exempelvis "Bland tomtar och troll. Det var andra och värdefullare böcker som gällde. Idag är jag väldigt tacksam för detta.

Ester har sedan lite svårt att finna uttryck för vad hon känner för att teatern och dansen nu flyttat in i kyrkan och används som en metod i evangelisationsarbetet. "Tänk om pappa hade fått se det. Jag är glad att han slapp", säger hon stillsamt.

På frågan om hon har några minnen av sin farfar John Ongman säger hon:

–Jag kommer ihåg att jag var hos farmor och farfar en månad när jag var sju år. Det jag minns av farfar var att

han var sträng, åtminstone tyckte jag det. Och sen minns jag att han hade en väldig bönenöd. Minnena är inte så många, för farfar dog redan 1931.

–Men jag kommer ihåg buskarna på tomten där de bodde alldeles invid Filadelfiakyrkan i Örebro. Det har ju sedan en del år byggts en annan kyrka ett stycke ifrån där den gamla stod.

Till sist kan man inte låta bli att undra över vad som fick Ester att vid 74 års ålder bryta upp för att söka sig till Maranata. Hon säger:

–Det började med att jag lyssnade på närradion. Programmen där, eller bibelstudierna, var min andliga mat under lång tid. Så kom jag till maranataförsamlingens somarkonferens 1994 och var med där.

–Det var ett sätt att liksom orientera sig mot Maranata. Och nu är jag här. Jag trivs så bra här med alla syskonen. Vi ber tillsammans, det är ju bön varje dag klockan tolv. Så väntar vi Jesus. Det är ju det Maranata betyder, Jesus kommer!

ARNE IMSEN

STADEN OCH STÄDERNA

Lot, det kontroversiella borgarrådet i städerna Sodom och Gomorra, känner alla bibelläsare till. Han materialiserade Abrahams vision. För honom blev Abrahams hänryckta beskrivning av staden *därovan* staden *därborta*, och han drogs allt närmre. Det Abraham såg med trons ögon, i ett evighetsperspektiv, registrerade Lot med sina fem sinnen och ville förverkliga i tiden.

Lot var en icke obetydlig opinionsbildare i de kulturstäder i vilka han och hans familj med de ädlaste intentioner absorberades. Han hade ett imponerande förflutet tillsammans med väckelsepionjären och troshjälten Abraham. Denne visionäre pilgrim talade ofta och hoppingivande om Staden *därovan*. Det kunde inte undgå att påverka och tända den andra generationens medvandrare.

Lot var på sitt sätt from och visionär, ivrig och framgångsrik. För honom var det naturligt att materialisera visionen och ge tron inomvärldsliga dimensioner. Han var ung, ambitiös och utåtriktad. Han hade kapacitet, civilturage och moralisk resning. Klippt och skuren till auktoritet i Sodom's ledargarnityr.

För Abraham var staden med de fasta grundvalarna där ovan, därför förblev patriarken en pilgrim som bodde i tält här. Lot däremot, såg inte längre än till horisonten, och upptäckte allt det som kunde egga och stimulera hans sinnen i den stora och attraktiva staden härnere. Med övertygelse och beundransvärd hängivenhet och kraft, bröt han upp och tågade mot den mäktiga staden i det förlovade landet. Tro blev åskådning. Men vilken tro?

Väckelsepionjären och maranatavitnet Abraham förblev en världsfrånvärd gäst och främling, såsom tältande pilgrim i tiden. Väckelsekristendomen hämtar sina symboler och förebilder från denne

uppenbarelsetrons fader, och kommer att i alla avseenden, i ord och gärning, identifiera sig med honom och dela hans livsöde. Guds bilden och världsbilden är identiska, och konsekvenserna desamma för varje generation som äger och fortplantar hans uppenbarelsetro. Abrahams suveränitet och oberoende gjorde honom till medlare och förmedlare på högsta nivå med en himmelsk räddningsaktion för att befria Lot och hans familj ur katastrofområdet, som resultat.

Abrahams möte med samtidens politiska och ekonomiska höjare och block; hans avvisande attityd till konungen i Sodom och intima och innerliga relation till konungen i Salem och prästen Meklisedek. Var finns den befriade och räddade Lot efter Abrahams räddningsaktion? Var inte fångenskapen nog för omprövning, omvärdering och omvändelse? Eller var det möjligen så att det som drev Abraham närmare Gud i intensiv och påträngande förbön, väckte den rättfärdige Lots sociala ambitioner att offra tid och krafter för osjälviskt hjälp- och reformarbete. Han hade förvisso något att ge och utföra för stadens utsatta och förtryckta invånare.

Men Sodom var ingen plats att slå sig till ro och utföra socialetiska bragder för den som bevarat den första insikten och under vandrigen i tro och lydnad dragit ut från det väsenslika kaldeiska Ur. Man kan se och bedöma motsättningsarna. Men det finns inga möjligheter att överbrygga dem. Sodom's konung och Salems konung kan inte samregera – de utesluter varandra, utstöttningsfaktorererna är genetiskt betingade, varför fiendskapen är artbestämd på samma sätt som Guds rike och världen.

Det är svårt att tala om Abraham som individ. Han överraskar ständigt med nya erfarenheter från trons

värld, och det blir allt tydligare att han i sin länd bär anlagen till många folk. Fadern Tera, brorsonen Lot och

sönerna Ismael och Isak, är på samma sätt mer än

individer av kött och blod. De är prototyper för en splittrad mänsklighet i en komplicerad värld utan hopp.

Abraham inriktade hela sitt liv på att nå fram till en himmelsk stad med fasta grundvalar, vars byggmästare var Gud själv, som han eller någon annan aldrig hade sett. Därför blev hans möte med och relationer till inomvärldsliga storheter och maktcentra, onormala och ansträngda. Han var i sanning en otillgänglig sörling i kulturlandskapet. Han var verkligen inte lottlös, och ännu mindre herrelös, men personifierade en frihet och en självständighet som icke är av denna världen. Han hade mycket, men ägde inget, han var ensam, men hörde hemma bland oräkneliga skaror, han bodde i tält men levde genom hoppet redan här i den stora staden med de fasta grundvalarna. Ständigt nya omöjligheter upplöstes mirakulöst och blev Guds möjligheter. Enkelt, vardagligt och familjärt umgicks han med Gud så att samtidens härskande makthavare och storheter fick rätta proportioner. Hans paroll var: Gud är mäktig, Gud är trofast!

Han var oåtkomlig, ointaglig och obegriplig; omgiven av frälsningens eldsmurar.

Kan man tänka sig den bokstavstroende Abraham på en taburet i kommunal- eller statsförvaltning, eller med mandat för partipolitisk representation med höger- eller vänsterideologier? Tanken är så befängd, att formuleringarna blir löjliga. Han hade mycket att ge, denne fundamentalist, men i dessa kretsar skulle han ha blivit en bortkommen fåne. Han var en sällsynt andlig kapacitet, en märklig maktfaktor i tiden, men hans guds bild och världsbild kunde inte appliceras i något kabinett eller formuleras i politiska termer.

En man, vars främsta kännetecken var att han icke försvagades i sin tro, och som icke tvivlade på Guds löfte i otro, utan ärade Gud och var fullt viss om att vad Gud hade lovat, var han också mäktig att hålla. Denne patriark var omöjlig, oförfädd och kompromisslös. Utan positiva eller negativa omdömen eller värderingar av samtidens alla goda krafter, var han alldeles för medveten om den realism ingen rår på, trots kunskap, välvilja, osjälviskhet och stora individuella och kollektiva uppoffringar. Han förblev en gäst och en främling. Det var just dessa realiteter, som på ett helt avgörande sätt kom att bestämma hans

enorma betydelse för samtid och framtid.

Kan du tänka dig Abraham i täten för en procession av moraliskt indignerade och protesterande sodomiter, mot livsfientlighet och homosexuellt partnerskap, och för heterosexuell samlevnad i äktenskapliga mönster? Han genomsågade att det fanns ett hemlighetsfullt samband mellan heterosexuell materialism och homosexuell egoism.

Uppgörelsen med humanismen tarvar helt andra resurser än plakat och paroller, skandera- de av mångtusenhöv- dade tränade demon- stranter, som själva är en integrerad del av den världsordning som med ma- tematisk precision går mot sin upplös- ning.

I nästa moment finns samma demon- stranter uppställda i vapenrock med konungliga emblem och moder- na mordvapen för att utsläcka liv i tu- sental under militärt kommando och statlig order. Dubbelmoralen kan väl knappast artikuleras tydligare. Han var närvarande, men icke

etablerad och absorberad. Han var med sin blotta närvaro ett skinande profetiskt ljus i mörkret och verksam salt mot förruttnelsen. Hur blev han det?

Abraham var ett fungerande mara- natavittne, och

inte ett flåsande kampanjlejon. Av fyra närstående medarbetare, lämnade han vid olika tidpunkter och på olika sätt samtliga. Den siste under mycket uppseendeväckande och kritiserade former, på altaret som han reste på Moria berg. "Far, här är veden och el- den, men var är offret?" Är det den sis- ta fråga som signalerar den makabra skilsmässan? De återförenades i en uppståndelsegemenskap. Vem kan be- jaka en sådan människofientlig kult, då det fanns så friska och fräscha alterna- tiv från Kains stämningsfulla, våldof- tande och förnuftiga religionsutöv- ning?

Abraham var en tvärvigg, omodern men sann, som talade och praktiserade det språk som hör hemma i trons värld. Han vägrade konsekvent att ge sin ära åt någon annan eller något an- nat än Gud själv.

Stegen, tältet och altaret är de sym- boler som ger namn åt de kvalitéer och krafter som gav form och innehåll åt karaktären hos en helgjuten gudsmän som redan här var förankrad i staden med de fasta grundvalarna där ovan. Kan du tänka dig denne furie som del- tagare i en paneldebatt om folkmo- ralis eller etiska komplikationer i det sodomitiska samhället? Hela hans teo-

logi, eskatalogi, ekonomi och livsstil, totalt präglade av hans levande uppen- barelsetro, var ett rungande veto mot detta genomkorrumperade maktsken.

Abrahams samtal med Gud och hans förbön för Sodom och Gomorra måste ses ur flera aspekter. Man kan inte utesluta att Abraham räknade med att Lots verksamhet i Sodom och Gomorra skulle ha givit något resultat; åtminstone tio rättfärdiga. Abraham förefaller vara förlägen och generad över Lots totala misslyckande. Gud ut- trycker förväntningar på att Lots verk- samhet skulle ha satt spår efter sig. Det förefaller emellertid som om Lot hade påverkats mer av städerna än vad de hade påverkats av honom. Inte ens hans egna mågar tog hans rättfärdighet på allvar.

Abraham var varken misantrop eller filantrop. Hans bistånd kunde inte ka- naliseras genom välgörenhetsaktioner eller hjälporganisationer, och kunde inte mätas och testas med statistik el- ler andra vedertagna instrument. Han är egentligen en himmelsk gåta, utan vetenskapligt svar; en trons mystifika- tion utan förskönade förklaringar eller krav på erkännande.

Denne himmelrikets partisan i fien- deland, som utbad sig himlaburen as- sistans för operationer i främmande land med människo- och gudsfientli- ga miljöer, strukturer och system.

Det var varaktighet och stabilitet som avgjorde investeringens omfatt- ning och stabilitet, trygghet och säker- het; placeringen av livskapitalet. Även trons fader gjorde sina prognoser och kalkylerade med den verklighet som är generell och undantagslös; nämligen det besvärande faktum att "vi har här ingen varaktig stad." Han visste vad skatten betydde för hjärtats orientering och förankring.

Slutfasen i en process, där den obefintliga fördelning- en av tillgängliga resurser och tillgångar fick sina lo- giska konsekvenser i per- versa umgänges- och sam- levnadsformer. Hur många rättfärdiga fanns det egentligen i Sodom? Guds eget test, ujtan opinionsundersökning ger snart resultat inom felmarginalen: Knappt tio. Av dessa utgjorde Lots fa- milj minst sex. Från Sodom hördes på högsta nivå ett genomträngande rop, som inte kunde dräckas av fagra tvålo- peror, hit-låtar, festivaler, dramer el- ler orgier. Varför etablerade inte denne initiativrike kraftkarl en kamporgani- sation med de missnöjda och gråtande folkskarorna för att förbättra deras mi- serabla levnadsvillkor, och varför pas- sade han inte på tillfället att möta ett förefintligt behov av moralisk upprust- ning?

Allt – utom ett

I sin marknadsföring jämför tid- ningen Dagen sitt dagliga omfång med en 150-sidig pocketbok. En sådan pocketbok fem dagar i veckan, det blir 260 titlar i året.

Denna litterära massproduktion kostar enorma summor och ska- pas av proffs och amatörer i flera hundratal.

Denna massmediala cocktail, sammansatt av alla tänkbara in- gredienser, distribueras fem da- gar i veckan till tiotusentals svenska hushåll. De flesta konsu- menterna är kristna. Den övervä- gande delen är pingstväänner, som får tabloidprodukten hem i brev- lådan varje morgon för bortåt ett tusen femhundra kronor i året – osedda, genom autogiro.

Vilken vision och vilka perso- nella tekniska, ekonomiska, ideol- ogiska och kunskapsmässiga re- surser för att "återkristna" Sveri- ge...

Men är det verkligen viktigare att reformera jorden och dess övertaliga mänsklighet, än att av- folka helvetet och befolka him- melen, så att skaran där blir full- talig?

Vem har fått det uppdraget? Vem svarar för dess förverkligan- de? Vem är uppdragsgivaren?

Kan man nå detta mål med kristna värderingar och samhäll- sorienterad förkunnselse?

Om det är möjligt, så återkrist- na kristendomens farligaste fien- de, den institutionaliserade och språkförbistrade kristenheten med alla dess traditioner, cere- monier och teologier etik och mor- ral.

Teater, film, idrott, kultur, poli- tik, ekonomi, ekumenik, filosofi, socialt engagemang, anbud och utbud, litteratur, resor, mode, teknik, recensioner, familjenyhe- ter, kristna värden, mediafönster, TV-tablåer, Orts- och matspecia- ler, tävlingar, utsikter, insikter och åsikter om allt utom ett...

260 pocketböcker årligen... Utan att basunera ut Nya Testa- mentets huvudtema, det mest angelägna för vår egen tid, mid- nattsanskriet, maranataropet: Je- sus kommer!

Detta är väl, om något, miss- brukad mediamakt.

– Vid midnattstiden ljöd ett anskri: "Sen brudgummen kom- mer, gån ut och möten honom!"

MARANATA!

AI

Kampen föl

Predikan av Mikael Eliasson

Herren visar oss att det som väntar i framtiden är ingen härlighet, ingen lovprisning från den här världen, utan svårigheter, förföljelse, hugg och slag. Därför vill Herren utrusta sin brudskara för den sista tiden. Han tar ut ett folk som skall vara hans tjänare och tjänarinnor. Guds ord är fullkomligt, men vi är fulla av brister. Ändå kan Herrens Ande genom Ordet förmedla något genom oss, som kan bli till väckelse för människor. Då gäller det att hans Ande får verka genom vår bristfälliga varelse så att människor kan se att Jesus lever och är uppstånden. Apostlarna gick ut och ropade: "Denne Jesus som ni har mördat, han är uppstånden, han lever". Han lever idag och verkar genom sin helige Ande. Snart kommer han tillbaka för att hämta sin församling.

Vi måste lägga av det som är till hinder och ikläda oss, överkläda oss den härlighetskropp som han vill bereda åt oss redan nu, trots att vi vandrar i syndigt köttets gestalt.

Tänk att få överkläda oss Jesu Kristi härlighet och bli så till sinnes som Jesus Kristus var.

"Mina älskade, då jag nu med all iver har tagit mig för att skriva till eder om vår gemensamma frälsning, finner jag det nödigt att i min skrivelse förmana eder att kämpa för den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga." (Judas vers 3)

"Kampen för den överlämnade tron", skrev Lewi Petrus 1929. Det var det som gällde då väckelsen bröt fram och det gäller fortfarande – kampen för den överlämnade tron, att kämpa trons kamp. Men vad har skett? Det som en gång blivit meddelat åt de heliga skall ju bäras fram i vårt budskap.

Judas varnar vidare i sitt brev och han förmanar oss. Förmaning, det låter kanske inte så attraktivt, men ändå

finns det så många gånger upprepat i Guds ord. Det måste finnas en anledning att detta återkommer gång på gång i evangelierna, i Jesu Kristi och apostlarnas undervisning och även i bibelns sista bok finns dessa förmaningar, dessa pekfinger. Ordet pekar rakt in i våra hjärtan och tar itu med vad som finns därinne.

Herrens Ande går inte först till det yttre, utan går rakt in i hjärtat och börjar där att verka. Det som sker därinne verkar sedan utåt och tar sitt synliga uttryck i vårt yttre. Det finns människor, som på fullt allvar menar att man inte ska döma efter vad som syns utåt. Men om det som syns utåt inte vittnar om Herren Jesus Kristus och att han kommer snart; att vi väntar honom och vill vara levande Kristusbrev, då

Det har stått en hånad skara utanför alla läger och ropat. De har proklamerat sanningen om Jesu tillkommelse, Ordets betydelse och vikten av att vända åter till sanningen.

Det handlar om att återupprätta sanningens grundfäste och stödjepelare så att Herrens tempel kan fungera som den levande Gudens församling.

måste det vara något därinne i hjärtat som är fel.

Det talas om väckelsen att det har skett en utveckling och att den skett successivt. Man kan fråga sig vad det beror på att utvecklingen nu blivit urartning. Det kan väl inte finnas någon annan utveckling än den som närmar sig Guds ord, mönsterbilden som den beskrivs i den första församlingens liv. Om församlingen inte närmar sig förebilden i Nya Testamentet, måste det väl vara urartning när den går bort ifrån mönsterbilden.

I en av sina böcker talar Lewi Petrus om utvecklingen som skett inom frikyrkan, utvecklingen bland de kristna i den frikyrkliga kristenheten. Där citeras en professor som säger: "Det är väl höjden av avfall, då man kallar själva avfallet för utveckling". Den här

granskningen måste vi naturligtvis låta gå över våra liv. Har vi utvecklats till att bli mer lika Jesus, har den helige Ande fått arbeta i oss så att vi blivit mer Kristuslika, eller har det skett en urartning och avfall? Har det skett en förskjutning av tyngdpunkten? Hos de första kristna låg tyngdpunkten vid undervisningen om att Jesus är uppstånden, att han lever idag och snart kommer tillbaka. Jesus sa att vi skulle förbida detta och vi skulle få den helige Ande som skulle fylla oss med kraft till att bli hans vittnen intill änden. Sedan spelar det ingen roll om änden kommer i vår generation eller tjugo generationer framåt. Vi skall vara hans vittnen, för han kommer snart. Det är där man missat, förlorat tyngdpunkten vid att Jesus snart kommer

tillbaka. Han kommer snart, håll fast det du har!

Skulle det vara tänkbart att sitta på en teater eller i en biografslong eller vara på ett diskotek när Jesus kommer? Kan man syssla med sådana ting när Jesus kommer snart? Skulle det

vara tänkbart att sitta och se människor spela teater, alltså förstå sig och spela någon annan än vad de är? Kan du fascineras av detta skådespel, så att du hänförs och dras med i dramat, det är ju en attraherande kraft i allt detta. Det ger stimulans åt vår själiska människor, men det är inte den vi ska uppmuntra, utan vi ska uppmuntra vår andliga människa. Vi ska uppmuntra och uppliva vår ande genom att tala till varandra, undervisa vad bibeln lär träda upp i tid och otid, förmana och bestraffa.

Det finns en mönsterbild, en härlighet, en tyngdpunkt som har tappats bort. Många säger att det är inte det viktigaste. Det är inte viktigt tala om att Jesus kommer, utan det viktigaste nu, säger man, är att gå ut och vinna människor för Gud. Som om det ena

tron

skulle utesluta det andra. Det är omöjligt att utesluta något, för det ena ger ju det andra. Om man inte fått uppleva det ena, hur kan man då fungera i det andra? Om man inte fått uppleva att Jesus kommer snart, att Kristi död och uppståndelse har gått över våra liv, hur ska man då kunna bli en själavinnare, som kan dra människor till Kristus? Vad gör man? Man kommer att dra människor till en kyrka eller en organisation, men det är inte vår uppgift. Vår uppgift är att predika ordet och proklamera hans tillkommelse.

Vad har Herren gett åt församlingen? Han gav oss en åminnelsehögtid för att vi skulle påminna varandra om hans död och uppståndelse. Hur man har missbrukat den vet vi ju och har själva sett. När man drar denna högtid i smutsen så fördärvar man ju också denna högtids innebörd, nämligen förkunnelsen om Jesu död, uppståndelse och att han skall komma tillbaka. Han är brödet som har kommit ned ifrån himmelen som har brutits för människorna och blivit oss till måttnad. Han vars blod har runnit för våra synder, han som lät sig själv dödas för att vi skulle få liv, ja, inte bara liv utan liv och övernog. Han som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan, han som har bett sin Fader sända den helige Ande till att vara vår hjälpare att förkunna Jesu död och uppståndelse till dess att han kommer tillbaka. Sedan skall vi för alltid få vara hos vår Frälsare, vara tillsammans med denne Jesus som vi vandrat tillsammans med här på jorden. Lärjungarna hade gripits av honom, hans närvaro och hans härlighet. De längtade efter att återigen vara tillsammans med honom.

I den urkristna församlingen gick man tillrätta med avarterna. När man såg dem, tog man genast itu med dem. Men utvecklingen, eller rättare sagt, urartningen gick väldigt snabbt bland de första kristna. Mycket snart började man bygga in härligheten i tempel. Att reagera mot avfallet räknades som ett förräderi mot överheten och mot staten. Så kom det sig dithän att kristendomen blev den allmänna religionen. Kejsar Konstantin, denne bedragare

som menade att han blivit kristen, skulle införa full frihet för de kristna. Förföljelsen upphörde och han lockade fram de kristna. Nu skulle alla tro, det var enhet, full ekumenik. Ingen behövde längre lida martyrium. Så var processen igång. Urartningen och avfallet var i det närmaste total i fruktansvärda avarter fram till tusentalet där den avfallna påvekyrkan, för att inte säga kristnade hedendomen härskade. Man hade ju gjort urhedendomen kristen. Med kristna mönster och attribut fördes religionsblandningen in i kyrkorna. Det lockade naturligtvis många som inte hade förstått eller fått uppleva det första mötet med Kristus. Människorna lockades med erbjudanden att bli kristna, utan att behöva födas på nytt. De hade inte upplevt pånyttfödelsen i sina liv, utan blev kristna då det var populärt att kalla sig kristen.

Idag talas om att människan måste bli frälst. Frågan är: Vad ska hon bli frälst ifrån och vad ska hon bli frälst till? Naturligtvis sägs att människan måste bli frälst ifrån sitt gamla liv och frälst till ett nytt liv. Alla de här termerna som vi har i Guds Ord används, men vad är det som sker?

Det har skett ett avsteg från mönsterbilden. Tyngdpunkten är inte att Jesus är uppstånden, utan förkunnelsen handlar om den allmänna tron på Kristus "en helig allmänlig kyrka". Det talas allmänt om att äta hans bröd och dricka hans blod och på det sättet bli frälst och bli en del av denna Kyrka. Här har alltså skett ett avsteg från sanningen. Ordet sanning har använts i alla tider och använts på många sätt när det gäller väckelserörelserna i vår tid. Det har talats om nya sanningar. Baptisterna förde ju fram förkunnelsen om dopet och dopets betydelse. Den baptistiska väckelsen bröt fram på ett mycket starkt sätt. Den var ju egentligen en förlängning av förkunnelsen på 1500-talet och från 1700-talet där vi har "vederdöparna", de som döpte om. Det var förbjudet, förenat med dödsstraff att låta döpa sig, människorna var ju redan döpta i kyrkan. Att döpa sig en gång till var detsamma som att förneka kyrkan och därmed tron.

På samma sätt var det när pingstväckelsen kom. Pingsten, det är ju andedopet, sanningen om nödvändigheten att fyllas av den helige Ande. Sanningen om dopet var ingen ny sanning, inte heller var sanningen om andedopet någon ny sanning, men den blev förnyad.

Så har man också sagt om maranataväckelsen att den inte kom med någon ny sanning. Vad kom den då med? Jo, "återuppliva i dig den nådegåva som du har fått." förnyas i den helige Ande. Låt dig frälsas, döpas och låt den

helige Ande få fylla dig. Det var ju de gamla sanningarna som fördes fram på nytt där det hade blivit formalism, ett invariant mönster i kyrkorna, frikyrkorna och församlingarna.

Så kom detta rop: Maranata, du vår Herre kom! Detta rop fyllde hjärtan och bröt fram på ett särskilt sätt. Hela Skandinavien berördes av detta rop Maranata – Jesus kommer. Vi måste vinna själar, vi måste predika Kristus och honom som korsfäst och begravnen, men uppstånden. Känna att korset går över våra egna liv. Det var något nytt som skedde. Dock icke nytt – det var gammalt. Det gamla evangeliet gav ny kraft, nytt mod och inspiration för att förkunna att Jesus kommer.

Nu står vi där igen och kan konstatera vad som har skett och vad som sker. Guds Ande manar oss och vi upplever det gång på gång. Naturligtvis är vi påverkade av den makt och ande som är rådande här i tiden. Då måste vi vända oss till Guds Ord och se vad ordet säger, vad den helige Ande säger. Hur ska församlingen kunna fungera och vara det som Jesus vill att den skall vara? Paulus undervisar Timoteus i 1 Tim 3:15: "Jag vill nämligen, om jag likväl skulle dröja, att du skall veta hur man bör förhålla sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens församling, sanningens stödjepelare och grundfäste."

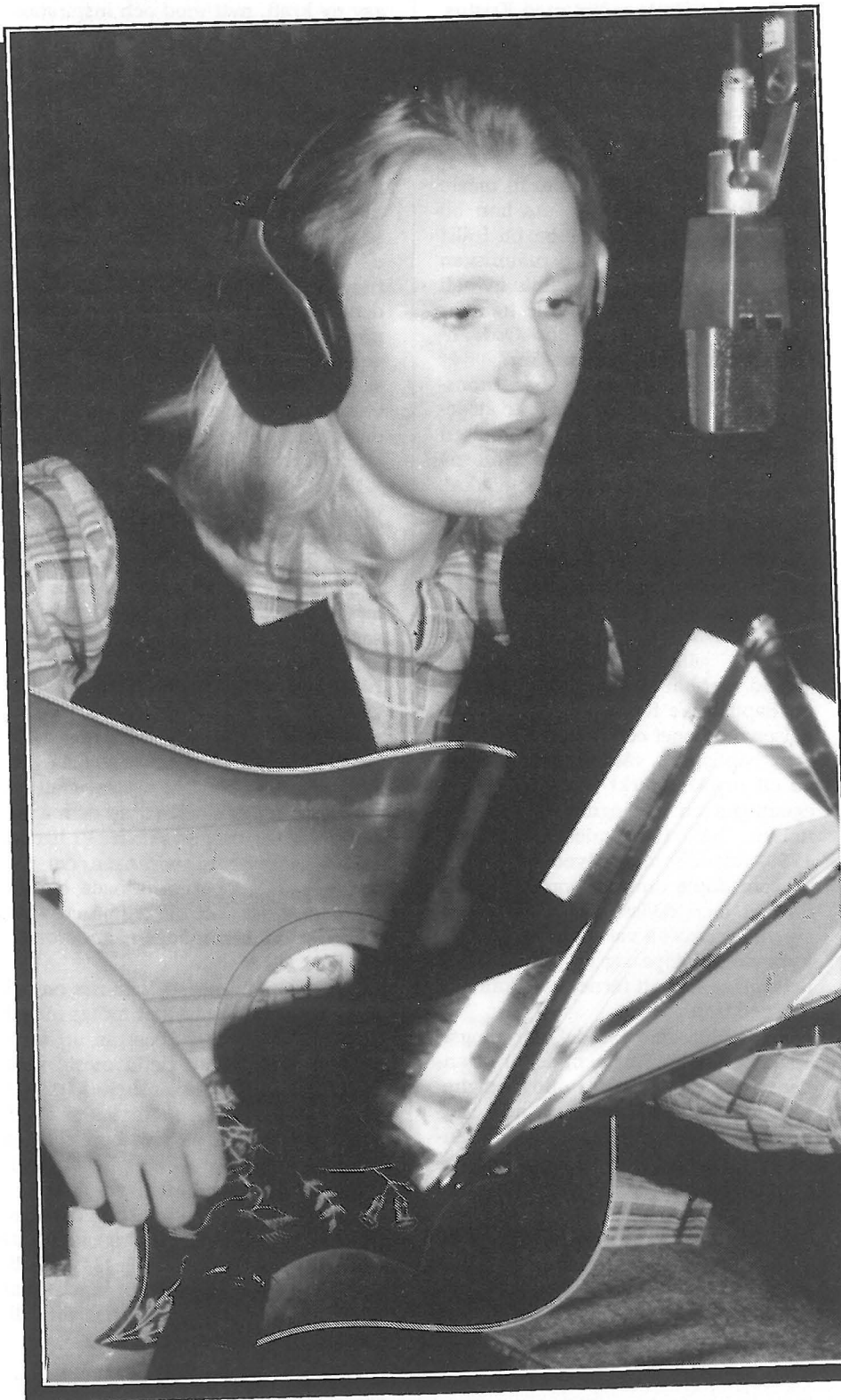
En stödjepelare är det som håller uppe. Pelaren kan inte bara stå i sanden eller på marken, utan det måste finnas ett grundfäste och fundament som pelaren står på, pelaren som håller upp sanningen. Församlingen är sanningens stödjepelare och grundfäste. Överst på pelaren finns det som bärs upp, och i det här fallet sanningen.

Idag talas mycket om att vi måste få uppleva vad Jesus beder om i sin översteprästerliga bön, få uppleva att vi blir ett som Jesus beder: "att de må vara ett". Många säger så här: Vi har så många sanningar, sanningen om dopet, om andedopet, sanningen om att lämna världen, att klä sig på ett visst sätt. Det finns så många olika läroriktningar.

Så talar man om att tona ner en del av sanningen och istället mötas för att vinna världen. Det talas om att återkristna världen, att detta måste vara målet för vår verksamhet. Man tar bort pelarna. Enda möjligheten att få ner sanningen är att riva bort pelarna för att om möjligt få bort hela grundfästet. Men församlingen ska ju vara sanningens stödjepelare och grundfäste, som lyfter upp sanningen om att Gud är mäktig och att Jesus är fullkomlig. Hos honom finns ingen brist och han vill ge församlingen sin fullhet, han vill ge den allt! Amen.

Linda Liebsch, sångevangelist:

-Jag önskar vara där jag fungerar

Linda har växt upp i Maranataförsamlingen i Stockholm. Från tonårstidens olika kriser och konflikter har hon mognat till en stillsam, vaken ung kvinna. Sin musikaliska begåvning låter hon få utlopp i lovsånger till Jesus, och den som har vägarna förbi möteslokalen kan höra hur Linda på lediga stunder sitter där vid pianot och sjunger. När vi samlas till möten, har hon ofta någon sång till församlingens uppbyggelse.

- Jag sjunger för att sången ska vara till välsignelse. Ibland är det svårt att välja rätt sång. Härondagen sjöng jag en sång av Ingvar Blomström som avled för några år sedan. Hans sång är inte bara en sång. Jag blir väldigt gripen när jag sjunger den.

Nyligen kom en musikkassett som hon producerat i församlingens musikstudio tillsammans med Peder Blom och församlingens olika musikanter. Hon har omsorgfullt gjort sångvalet. De flesta av sångerna är födda i församlingen. Det är hon och några andra syskon som skrivit dem.

- En sång kom till mig då jag var ute och gick. Plötsligt började det bara sjunga inom mig, och så växte den här sången fram:

*Jag hörde en röst där jag gick på
vägen fram,
Då jag vände mig om och såg,
En man med en stämman så ren
och klar,
Han ropade: "Kom till mig fram!"*

*KÖR: O, min Jesus, han fyllde
mitt hjärta med sång,
Vilken glädje han fyllde mig med.
Att få sjunga till honom som är
konungars Kung,
Jag vill prisa hans namn i evighet.*

*Att dö för att uppstå till liv just
för mig,
Sådan kärlek finns ej på jord.
Nu jag tacksamt vill prisa ditt un-
derbara namn,
Tack o Jesus, att du tog hand om
mig!*

bäst

Linda har under den tid kommuniteten på Bällsta drev Arnes Grill haft stort ansvar där. När vi valde att avyttra gatuköket för att kunna satsa tid, kraft och medel på tryckeri och förlagsarbete, blev det tillfälle för Linda att få åka till Ryssland en månad och hälsa på de flickor från församlingen i Kaluga som under några månader förra året delade vår gemenskap här. Nyss hemkommen, delger hon Midnattsropet några intryck:

- Jag har så länge velat åka till Ryssland. Långt innan jag kände Irina och Elena. Det bara fanns inom mig. Svårt att förklara, men varje gång Folke åkte dit, sa jag till honom: Nästa gång måste jag få följa med!

- Kaluga verkar vara en ganska välbärgad stad. Det var inte tomt i butikerna, som det kunde vara på andra ställen. Man verkade ha det ganska bra. Jag frågade exempelvis om det fanns uteliggare här. Men de påstod att här finns inga sådana problem.

- Jag bodde hemma hos Irina, för där hade man mest utrymme. I hennes hem hade de också piano.

- Det var en gammaldags stil över människorna. Både i klädsel och annat. Det var ganska fantastiskt att se hur barnen uppträdde mot sina föräldrar. Alltid lydiga, aldrig uppkäftiga. Och i familjen pratar man med varan-

dra i förtrolig gemenskap; barnen med sina föräldrar. Det märktes att barnen har väldig respekt för de äldre.

- I Kaluga har församlingen, som jag gästade, ingen möteslokal. Tre eller fyra gånger i veckan samlas man i hemmen. Mötena hålls i vardagsrummen. Ett trettiotal människor samlas. Det är trångt och varmt! I dessa möten använder man inga musikinstrument. Olika bröder turas om att predika, och så sjunger man sånger i ganska tung stil. Mötena pågår i ett par timmar.

Ja, så beskriver Linda litet av miljön hon vistades i under några veckor. Det är naturligtvis inte lätt för en svensk, som inte kan ryska att på så kort tid förstå så mycket av hur man lever i detta främmande land.

- Det kändes som om jag just kommit dit, och så skulle vi hem! säger hon med stänk av saknad i rösten.

På frågan om hur Linda personligen upplevde perioden där, berättar hon:

- Det är fantastiskt att se människor, som är så isolerade och har så små resurser, hur de lever i förnöjsamhet. Det var väldigt lärorikt för mig. Jag upplevde första tiden hur läkande denna miljö verkade för mig, inombords. Det var ju så lugnt där.

- Många ungdomar längtar till Amerika, ett land där de tror att man lätt kan få bil, jobb - ja, ett liv i glamour. Jag nästan ville skrika åt dem: Nej, åk inte dit! Stanna kvar där ni är! Visst förstår jag dem. De känner sig isolerade. Ryssland är fattigt, och det är mycket svårt att kunna tjäna så pass med pengar att man har möjlighet skaffa sig fina kläder och bil. Men jag tycker att de lever så fint och skyddat nu, något som skulle förstöras om de kom till Amerika.

- När församlingens ungdomar samlades, sjöng de sånger som var modernare i tongångarna, och utnyttjade de instrument man hade tillgång till. Det kunde vara piano, gitarr och någon gång zynth. Men de använde alltid tiden

till att sjunga och prisa Gud.

- De firar inte julafton som vi gör i Sverige. Om jag inte tänkte på att det var julafton, kände jag inte alls av den. Till nyår firar man dess mer. Nyårsafton var alla ungdomarna samlade hemma hos Irina hela natten. Vi sjöng mycket. Det var väldigt roligt. Det var också roligt att de tyckte om mina sånger!

Vid frågan om vad Linda förväntar sig av framtiden, säger hon stilla:

- Jag önskar att få hamna där jag ska vara. Där jag fungerar bäst. Hoppas att min sång kan vara till glädje och hjälp...

- Ibland när någon kommer till mig och säger att jag sjunger fint, känns det jobbigt. Jag sjunger inte för att människor ska njuta, jag vill ju att budskapet ska nå fram!

Ja, att Lindas sång fått vara till glädje och hjälp har vi redan erfarit under de veckor hennes kassett funnits tillgänglig. En del har kontaktat oss och uttryckt sin uppskattning på ett sådant sätt, att vi förstår att det inte bara handlar om sången. Linda har fått ett uttrycksmedel som hon på ett ödmjukt sätt använder att förmedla evangelium.

Min konung han lever!

Så lyder titeln på Lindas kassett. Sångvalet har skett med största omsorg. Några av sångerna är gamla, kända väckelsesånger.

Sju av sångerna är hennes egna, och ytterligare några har hon satt musik till. För övrigt har hon valt att sjunga in sånger som skrivits av syskon i församlingen. Ulla Johansson, Susanne Eliasson, Hans Lindelöw - alla lever och verkar i Maranataförsamlingen i Stockholm, och Midnattsropets läsare har mött dem på olika sammanhang under åren.

Förutom församlingens egna musiker, medverkade också Irina Prakopova från Ryssland med piano.

Naturligtvis är sångerna inspelade i församlingens egen musikstudio, där Peder Blom med hjärtats engagemang sköter tekniken.

Det är med speciell känsla jag lyssnar till sångerna, som där arrangemang och presentation är finstämt, tuktat och ödmjukt. Varje moment av framställning har fötts fram i bön och arbete, under personliga kriser och brottningskamp. Under sådana förhållanden får budskapet och framtoningen av vår tillvaro i tiden och evigheten sitt rätta perspektiv. Min konung han lever förmedlar verkligen evangelium.

(Beställningskupong finns på sidan 26)

SF

Predikan av Paul Ongman
ur tidskriften "Gryning" nr 5/1952

Kärleken är icke någon nådegåva, som man ofta pläгат säga. Det är själva livet. Det är Guds natur, som kommer till oss genom Jesu inneboende i oss.

Kristus är allt och i alla (Kol 3:11).
–Välsignad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse (Ef 1:3).

Kristus är Guds –outsägligt rika gåva till oss (2 Kor 9:15). Och i Kristus finnas alla de övriga gåvorna, som Gud skänkt oss, inneslutna. Gud har i Kristus välsignat oss med all andlig välsignelse.

–Kristus kom som översteprästä för det tillkommande goda... och gick med sitt eget blod, en gång för alla in i det allraheligaste och vann en evig förlossning" (Hebr 9:11,12) Och –i honom hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för våra synder (Ef 1:7) –I honom hava vi ock undfått vår arvslott (vers 11).

När Kristus uppstått och farit till himmelen, –blivit upphöjd och av Fadern undfått den helige Anden, utgöt han denne Ande över de i Jerusalem väntande lärjungarna på den första pingstdagen (Apg 2:33). Och –i honom hava jämväl vi, sedan vi nu ock hava kommit till tron, såsom ett insegel undfått den utlovade helige Ande (Ef 1:13). Löftets helige Ande heter det mera ordagrant i 1883 års översättning. Dvs det löfte som uttalades av profeten Joel, av Johannes Döparen och av Jesus själv.

Och vidare. Det är i Kristus, som är det sanna vinträdet, i vilket vi äro grenarna. Han är livet i oss. Det är han, som genom sin Ande frambringar det

ta gudomliga livs frukter i och genom oss. Det är också han som genom sin i oss inneboende Ande skickliggör oss att verka för honom. Församlingen är hans kropp. Han är huvudet, och han är personen, som bor i kroppen.

Det är också Kristus som "tillmäter var och en av oss" de andliga gåvor, varigenom vi sättas i stånd att tjäna honom. Han tar fångar och giver människorna, dvs sin församling, gåvor i och genom de tjänare han utväljer som bärare av olika tjänster, han ämnat åt församlingen.

Ja, vi måste utbrista med Paulus: –Gud, som icke har skonat sin egen son utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom? (Rom 8:32).

Vi ville nu här särskilt peka på detta, att det är Kristus, församlingens huvud, som genom sin helige Ande utdelar de andliga gåvorna och tjänsterna. Och att det är han, som genom samme Ande frambringar frukten i och genom oss. Han är gudslivet i oss, vi bli genom honom delaktiga av Guds natur, och Gud är kärlek.

Jesus är vår översteprästä. På Golgata frambar han sig själv som försoningsoffret för våra synder. Han gick in i himmelen med sitt eget dyra blod. –Han har gått in i själva himmelen för att nu träda fram inför Guds ansikte, oss till godo (Hebr 9:24). –Han är ett nytt förbunds medlare, och hans –stänkelseblod talar bättre än Abels blod (Hebr 12:24). Och där inför Gud –lever han

KRIS -allt

alltid för att mana gott för oss (norska bibeln: –gå i förbön för oss) Hebr 7:25, Rom 8:34. I allt detta är översteprästen i Gamla testamentet en förebild till honom.

Men även i andra avseenden finna vi i översteprästen en underbar bild av vår store översteprästä i den hushållning, som nu är. Då den helige Ande kastar ljus över dessa ting, se vi, att denne Ande som är profetians Ande, te x i översteprästens dräkt givit oss en förunderlig rik åskådningsundervisning. Vi vilja här stanna för en särskild detalj, som på ett underbart lärorikt sätt belyser just de sanningar, vi här önskade att särskilt beröra.

Arons översteprästerliga dräkt finnes beskriven i 2 Mos 28 kap. Till denna hörde bröstsköld, efod, kåpa, livklädnad, huvudbindel och bälte (vers 4). På kåpans nedre fäll skulle sitta granatäpplen, gjorda av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn, runt omkring fällen, och bjällror av guld mellan dessa runt omkring. En bjällra av guld och så ett granatäpple, osv (vv 33 och 34). När Aron rörde sig, slogo så bjällrorna och granatäpplena mot varandra. Det skulle höras, heter det, när han gick in i helgedomen inför Herrens ansikte och när han gick ut (v 35).

När Aron verkställde försoningen på den stora försoningsdagen, bar han inte denna dräkt. Då var han iförd särskilda linnekläder. Men sedan han fullbordat försoningen genom syndoffret, tog han av sig linnekläderna och klädde på sig den ovan omtalade ämbetskruden. Då Jesus frambar sig själv som ett syndoffer på Golgata, var han i sin förnedringsgestalt, ehuru han var –Guds helige. Men nu sedan han –blivit upphöjd, är han förhårligad. Och det är i detta förhårligade tillstånd han nu fortsätter sin översteprästerliga gärning, vorden översteprästä –efter Melkisedeks sätt.

TUS och i alla

För vilka var nu denna bjällerklang avsedd, att den skulle höras? Var det icke folket därutanför tabernaklet, som genom detta ljud skulle få ett bevis för att översteprästen levde och utövade sin tjänst å deras vägnar och för deras räknning? Bjällerklangen skulle till det väntande folket bära ut budskapet om att prästen gått in i helgedomen, och den skulle bereda dem på att ta emot honom, när han stod i färd med att gå ut ur helgedomen.

Även vår store överstepräst sänder ut ett budskap till oss från himmelen. Han fullbordade sin offergärning på korset en gång för alla. Hans blod är ett ständigt talande stänkel-seblod inför Gud. Det talar om försoning. Därför är Guds tron en nådatron. Budskapet som Jesus sänder ut, är ett budskap härom. Men det säger också, att vi idag har en levande Frälsare i himmelen, en Frälsare, som beder för oss, som är allt för oss. Ju klarare Anden för denna klang till våra hjärtans öron, desto närmare känna vi oss honom, desto innerligare förnimma vi gemenskapen med honom. Vi uppleva, att vårt liv är fördolt med Kristus i Gud, ja, vi se oss redan försatta med honom i det himmelska.

Men budskapet, som når oss från översteprästens klockor, talar också till våra hjärtan om att vår överstepräst nog håller på att närma sig utgången. Ja, tycka vi oss inte urskilja detta på klangen? Låt oss ha vår blick riktad uppåt! Vi ha en levande Frälsare i himmelen. Må Anden få göra oss lyhörda, så att vi alltid kunna urskilja tonen från himmelen.

Märk dock, att detta budskap, inte kommer till oss blott direkt från himmelen, endast förmedlat genom Andens röst i Ordet och i våra hjärtan, då vi personligen umgås med vår upp-

Upp då kristenhet!

Se, hur molnen hänga tunga över tidens horisont, Och vår konung, Jesus kallar oss att bilda enig front. Låt oss därför alla samlas under kärlekens banér, Ingen frukte, ingen tveke, Herren Jesus seger ger.

Kör: Upp då kristenhet och rusta dig till strid! Skynda, ty det går med hast mot ändens tid! Mången seger väntar över världen vid. Sedan blir det evig frid.

O, du Guds församling, vakna, sov ej längre tiden bort. Fienden, se, han är vaken, och vår tid den är så kort. Mottag Andens kraft och gåvor, väpna dig med hopp och tro! Öppna hjärtat för Guds kärlek! Slå dig aldrig mer till ro!

Du är köpt med Jesu blod, ja, priset var hans eget liv. Därför är du ej din egen, människors träl ej heller bliv! Säg av hjärtat: "Ske din vilja!" Lagg dig helt uti Guds hand! I hans kärlek får du vila, och du fruktar ej ett grand.

Ut från lägret, ut till honom, som på Golgata är hängd Låt oss gå och dela smäleken, han bär från världens mängd. Fyllda utav Kristi kärlek ta vårt kors också med fröjd! Den som går i Jesu fotspår är med Herrens vilja nöjd.

Kör: Upp då kristenhet och gå från världen ut! I din dädlöshet ej längre ligg och njut! Och Guds kärleksanbud ej ifrån dig skjut! Arbetsdagen snart är slut.

Text och musik av Paul Ongman

ståndne och förhärlicade Frälsare. Det är förvisso underbart, när Anden gör Ordet levande för oss i vår ensamhet och vi höra Jesu stämma tala till oss di-

rekt från bibelns blad. Men vi få icke glömma, att Jesus talar till sin församling också genom de andliga nådegåvorna. De äro att likna vid de gyllene bjällrorna.

Och varje nådegåva har sitt särskilda språk, sitt särskilda sätt att tala till oss. Alla de i Nya testamentet omnämnda nådegåvorna äro givna för att förhärlicade Jesus. De giva oss budskapet om hans försoning, om allt han gjort för oss och allt han är för oss, om all den rikedom som är oss given i honom. Och de tala om att han skall komma tillbaka. Så få vi höra Andens röst, som är vår Frälsares röst, i de andliga gåvorna, då de brukas rätt. De äro ett mer eller mindre klart uttryck för vad Herren önskar säga. De giva oss ett budskap från översteprästen.

Men lägg märke till att det var de där granatäpplena, som gävo bjällrorna deras klang. Hade det bara varit bjällror, som slagit mot bjällror, så hade det säkerligen blivit en hård och skarp klang. Men nu blev det nog en mycket fin, mjuk och fyllig klang. Vi behöva inte söka länge för att finna

motbilden till dessa granatäpplen, de är förebilden till Andens frukter. Och alla de i Gal 5:22 uppräknade frukterna inrymmas i denna ena: Kärleken. Ty kärleken är *-fullkomlighetens sammanhållande band* (Kol 3:14).

Och så är det kärleken, som giver den rätta klangen åt de andliga gåvorna, så att de verkligen bliva ett budskap från översteprästen. Hur mycket värde det är i dessa gåvor, om kärleken saknas, det kunna vi se av 1 Kor 13. Och hur märkligt! Det ser ut som en tanke, att detta kärlekens kapitel kommit att stå mitt emellan de två, som handla om de andliga gåvorna. Kärleken är icke någon nådegåva, som man ofta plägar säga. Det är själva livet. Det är Guds natur, som kommer till oss genom Jesu inneboende i oss. O, må denna hemlighet bliva levande för oss, denna hemlighet, vilken är *-Kristus i oss, härlighetens hopp!* Kol 1:27. Och må Kristus genom tron bliva bofast i våra hjärtan! Ef 3:14-19.

Men må vi också bliva ivriga att undå de andliga gåvorna, så att vi icke stå tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan vi vänta på vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse! 1 Kor 14:1, 1:7. Och må vi därvid också bedja Gud, att vi så må kunna giva både världen och Guds församling ett så "fulltonigt" budskap som möjligt från vår uppståndne och himlafarne Frälsare och överstepräst, Jesus Kristus!

Jesus kommer SNART!

Det som genomsyrat de väckelsekristnas budskap genom alla tider har varit deras enträgna rop – *Se brudgummen kommer, gån ut och möt honom*. I dessa tider har dock vissa predikanter och andra kristna velat, om inte förneka så i alla fall tysta ner det budskap som är Nya Testamentets största rop.

Vi kan läsa otroligt mycket i bibeln om Jesu andra tillkommelse, det finns nämnt som liknelser och konkret, men hela tiden har det varit det viktigaaste.

Paulus nämner flera gånger uppräckelsen t.ex. i 1:a tessalonikerbrevets fjärde kapitel vers 16-17:

–Herren själv skall stiga ned från himmelen,... Och först skall de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som ännu leva och hava lämnats kvar bli jämnade dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes.

Detta var ju ett otroligt glatt budskap, men varför förtigs det då? Varför är de flesta så rädda för att predika någonting som är så glädjande? Jo, samtidigt som vi som är frälsta skall bli räddade så finns det en stor skara människor kvar, ja den största delen människor är ju inte frälsta och över dem skall stora vedermödor komma och detta är något som man är rädd för att säga till människor. Men bibeln säger att när man på jorden säger att allt är lungt och att ingen fara är å färde, då skall Jesus komma i makt och härlighet för att hämta de som hör honom till.

Hur skall då uppräckelsen ske? Om vi läser i apostlagärningarna ser vi att det står:

–När han [Jesus] hade sagt detta, lyftes han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn. Och medan de skådade upp emot himmelen, under det han for upp, se, då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: 'I galileiske män, varför står i och sen mot himmelen? Denne Jesus som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som i haven sett honom fara upp till himmelen.

I Matteus evangelium säger Jesus själv:

–Ty såsom ljungelden när den går ut från öster synes ändå till väster, så skall människosönens tillkommelse vara.

Alltså kommer han på en sky och ingen skall undgå att upptäcka händelsen. Sedan kan vi också läsa i Matteus evangelium:

–Och han skall sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ände till den andra.

När skall detta ske?

–Men om den dagen och den stunden vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen, ingen utom Fadern allena, och:

–Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder, som Fadern i sin makt har fastställt.

Dessa bibelord är det många som förskjutit och menat att de fått uppenbarelser om att Jesus skulle komma det ena eller andra datumet. Då har man klätt sig i vita kläder, och gått upp på Oljeberget (Där Jesus skall stiga ned) och väntat, naturligtvis utan resultat. Jehovas Vittnen t.ex. menar att Jesus redan har kommit men att han bara tog med sig några människor och att han snart skall upprätta sitt rike här på jorden och till dess så skall man "Frälsa" så många som möjligt. Naturligtvis är detta galenskap, som jag skrev ovan så kommer uppräckelsen att märkas både klart

och tydligt, för vem kan undgå att se en ljungeld över himmelen.

Något vi också kan se i bibeln är att uppräckelsen kommer ske samtidigt över hela jorden.

Dag:

–Då skola två män vara tillsammans ute på marken; en skall bli upptagen och en skall lämnas kvar.

Morgon/Kväll:

–Två kvinnor skola mala på samma kvarn; en skall bli upptagen, och en skall lämnas kvar.

Natt:

–Den natten skola två ligga i samma säng; den ene skall bli upptagen, den andre skall lämnas kvar.

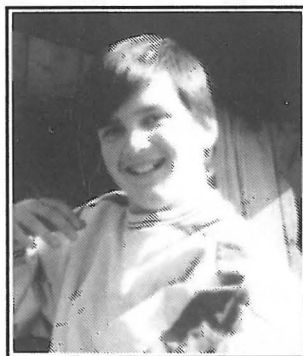
Dessa uttalanden av Jesus är rätt så speciella eftersom han nämner att det skall ske på olika tider på dygnet även fast man då inte visste något om tidsskillnaderna på jorden, det visar dock att han visste det. (Eftersom han var Guds son var detta rätt så naturligt)

Efter dessa bibelord måste vi ju förstå att tiden är knapp och att det gäller att vara redo "Den dagen" vilket innebär ständig vakan och förberedelse och kanske orsakar problem här på jorden, men desto större och härligare blir segerlönen som väntar oss på den andra sidan.

Hur skall jag då göra för att få komma med?

Du måste tro på Herren Jesus Kristus och be honom hjälpa dej bort från det elände du lever i. Det pris du får betala är att du måste överlämna dig till honom och låta honom styra dig. Och jag lovar dig att du inte kommer bli besviken över resultatet.

–Om någon icke har Herren kär så vare han förbannad Marana ta – Du vår Herre kom [1 Kor. 16:22].

av Paulus Eliasson
ur "Det finns hopp"

DET NYA EUROPA – och rättfärdiggörelsen genom tron

Förra sommaren, den 25 juni 1995, publicerades i Dagens Nyheter en artikel, skriven av en katolsk präst, där han driver med nordtyskars och skandinavens lynne, som ett arv från "den frustrerade Luther". Jo, Anders Piltz har i sin hatkärlek råd med ett och annat erkännande, men presterar i stort sett inget annat än ett generalangrepp på reformationen.

Vecka efter vecka gick under sommaren, men från protestantiskt håll kom inga invändningar.

I samtal med en luthersk präst om detta, fick jag veta, att helt nyligen har Vatikanens troskongregation och Lutherska Världsförbundet tillsammans presenterat ett vetenskapligt arbete, som har pågått i trettio år. I detta konstaterar de att Luthers lära om rättfärdiggörelsen genom tron är antagbar för katoliker. Men enligt vår prästkontakt har Svenska Kyrkan numera knappast något intresse av Martin Luther.

De protestantiska kyrkorna i Europa som anser sig ha tagit reformationen och framförallt Martin Luthers förkunnelse i arv, har samlats vid ett antal tillfällen pga transformationen i Europa, nämligen Berlinmurens och järnridåns fall samt EG/EUs framväxt.

Förutom den helt uppenbara katolska uppmarschen som äger rum, så kan man alltså konstatera att protestanterna numera representerar en påfallande svaghet.

■ Vad innebär t ex de helt löjeväckande högtider som har firats 1993 i Sverige pga 400-årsminnet av Uppsala möte, då man menar att reformationen bekräftades i Sverige? Dessa högtider har ju inte firats direkt pga "transformationen", men ändå.

För att inte fastna i alltför nationalistiska beaktanden, kan vi ju istället uppmärksamma det möte som hölls våren -92 i Budapest, under mottot: "Kristet ansvarstagande för Europa."

Ja, det fastslås faktiskt i sammanhanget att: "The protestant churches are unanimous in understanding the message of justification by grace alone as being... the centre of Scripture". (= De protestantiska kyrkorna förstår enhälligt budskapet om rättfärdiggörelse av nåd allena som det centrala i skriften) Omkring detta förs också ett resonemang som skulle kunna uppfattas som en svag reflex av Martin Luthers förkunnelse, men knappt. Ännu mycket mer kan resonemanget uppfattas som teologiska vilddjurs grymma ödeläggelse av vad som eventuellt återstår av den förkunnelsen.

Ja, det finns också riktigt intressanta antydningar om kyrkornas skuld för reformationen i de tidigare kommunist-diktaturerna i öst, men knappast några djupdykningar.

Nej, det finns inte ett spår av det budskap som Martin Luther förkunnade om rättfärdiggörelsen genom tron.

■ Den brännande frågan för Martin Luther och den tidens protestanter var ju den hur människan skulle rättfärdiggöras uppåt/vertikalt, inför Gud. Den brännande frågan för samtida protestanter tycks vara hur människan (läs: "den europeiska människan") ska rättfärdiggöras åt sidorna/horisontellt – inför världen – genom att bygga detta fantastiska, strålande, enade Europa! Men om samtida protestanter skulle ha tagit Luther i arv på någon punkt så är det vid genomläsandet av de anspråksfulla dokumenten om det nya Europa inte svårt att tänka sig ett släktskap med 1500-tals reformatornas intolerans mot oliktankande. En verkligt svårsmält läsning för en "vederdöpare" utgör ju t ex Martin Luthers stora galater-brevs-kommentar.

Men jag skulle vilja citera ett stycke ur den, eftersom Luthers utläggning av rättfärdiggörelsen genom tron kommer fram i så dramatisk kontrast mot allt vad samtidens protestanter representerar. Det verkar som om protestanterna idag har förrätt Martin Luther. Och om de inte har förrätt Martin Luther så har de i alla fall definitivt förrätt budskapet om rättfärdiggörelsen genom tron, det budskap, som inte bara Luther, utan långt före honom Paulus predikade, och de andra apostlarna med honom.

Härintill följer alltså några citat ur Luthers utläggning av Galaterbrevets första kapitlets fjärde vers, där det står att "Jesus Kristus har utgivit sig själv för våra synder":

"Som Sig sjelf för våra synder gifwit hafwer"

46. Paulus framhåller i nästan varje särskilt ord brevets huvudämne. Kristus, Kristus ljuder det ständigt från hans läppar. Därför är ock i varje hans ord anda och liv. Men märk, hur klart han uttrycker sig.

Han säger icke: som mottog av oss våra gärningar, icke: som undfick den mosaiska lagens offer, gudstjänster, andaktsövningar, mässor, löften, vallfärder osv, utan: som givit haver. Vad? Icke guld, icke silver, icke boskap, icke påskalam, icke en ängel, utan sig själv. För vad? Icke för en krona, icke för ett konungarike, icke för vår helighet eller rättfärdighet, utan för våra synder. Sådana ord är verkliga åkslag från himmelen mot all egen rättfärdighet, såsom ock det språket: -Se Guds lamm, som borttager världens synd, Joh. 1:29. Därför bör varje särskilt ord på det noggrannaste betraktas, icke likgiltigt förbigås eller flyktigt genomögnas, emedan de kunna förunderligen trösta och stärka arma, förskräckta samveten.

47. Frågas nu, huru både vi och andra skola få syndernas förlåtelse, så svarar Paulus, att en man, som kallas Jesus Kristus, Guds Son, har givit sig själv för synderna. Detta är härliga och trösterika ord och just vad det gamla förbundets lag lovat, nämligen att våra synder på intet annat sätt kunna borttagas, än genom Guds Sons överlämnande i döden.

Med sådana bomber, krigsmaskiner och murbräckor måste man nedslå påvedömet och förstöra alla hedniska folks samtliga religioner, gudstjänster och förtjänade verk. Ty kunna våra synder borttagas genom våra gärningar, tillfyllestgörelser och förtjänster, vad behövdes väl då, att Guds Son gav sig själv för dem? Men då han har blivit utgiven för dem, så förmå vi följaktligen icke att utplåna dem genom våra gärningar. (- - -)

53. Det är alltså de kristnas särskilda kunskap och sanna visdom att anse dessa Pauli ord såsom allvarliga och sanna, nämligen att Kristus har blivit utgiven i döden, icke för vår rättfärdighets och helighets skull, utan för våra synder, som är verkliga, stora och många, ja, oräkneliga och oöverbunna. Inbilla dig därför icke, att de är små och att de kan utplånas genom dina gärningar. Icke heller må du misströsta för deras storhets skull, då du en gång i livet eller i döden allvarsamt får känna dem, utan lär här av Paulus att tro, det Kristus är utgiven icke för inbillade eller målade synder, utan för verkliga, icke för små, utan för ganska stora, icke för en och annan, utan för alla, icke för övervunna (enär ingen människa, ja, icke ens någon ängel kan övervinna den allraminsta synd), utan för oöverbunna synder.

Och så framt du icke befinner dig i deras antal, som säga: för våra, det är, som hava denna trons lära, undervisa däruti, höra, lära, älska och tro den, så är det alldeles ute med din salighet.

MARTIN LUTHER

Det fria ordet - och det statsur

Det fria ordet räknas som en medborgerlig rättighet vi vant oss vid som given och okränkbar i vårt privilegierade land. Med rätta kan man känna stolthet över att Sverige har världens äldsta tryckfrihetsförordning. Redan 1766 kom den första till. Fram till dess hade det funnits ett speciellt censurämbete. Man var så rädd för villolärer som kunde vara hotande mot den rådande religionen eller mot kungamakten.

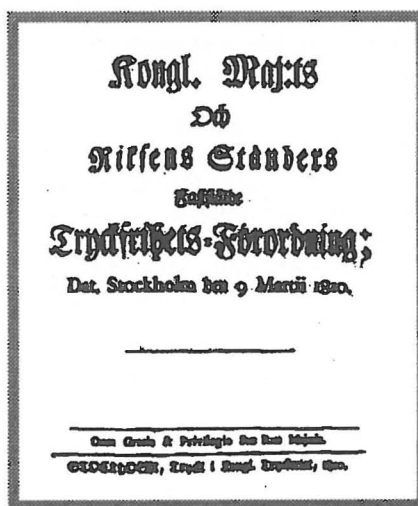
Så kom vad som i historien kallas för "frihetstiden", och det propagerades för varje människas rätt till kunskap och upplysning. Många vindar blåste och det var inte alls självklart, lätt eller särskilt populärt med denna nya förordning. Boktryckare och författare förföljdes och trakasserades om de inte förstod att lyda minsta vink från överheten, i första hand hovet, men också kyrkan. Friheten var i förstone tämligen reducerad, men utvecklingen gick framåt och nya kanaler öppnades efterhand.

1830 startade Hierta tidningen Aftonbladet. Den drogs in ett antal gånger, men nya tillståndsbrev ordnades och nya ansvariga utgivare kom till. Det kunde vara elever vid musikakademien, klädeshandlare, ja, det var olika slags människor som på det sättet kom att hjälpa tidningen att överleva. Tidningen gavs ut med nya namn efter varje indragning, Nya Aftonbladet, Nyare Aftonbladet etc. Sedan numrerades helt enkelt tidningen. Hierta stred för rätten att sprida information, oftast var det nog inga uppviglande nya läror eller någon komplot mot kungamakten som stod att läsa där, även om informationerna upplevdes som hotfulla och måste beslagtas. På sitt sätt hjälpte Hierta till att bana väg för demokrati och yttrandefrihet. Onekligen är det fascinerande att ta del av detta skeende och se hur problem och motgångar tacklades och bearbetades.

I den framväxande demokratis spår följde strejkrätt och demonstrationsrätt. Strejken användes först som ett

Från bibeln och den kristna historien känner vi till en grupp människor som inte värjde för att demonstrera och på ett ofta drastiskt sätt förkunna sanningen.

Profeterna var inte populära och präster och kungahus gjorde allt som stod i deras makt för att stoppa deras ageranden.

1810 års tryckfrihetsförordning är ett mycket märkligt dokument. All förhands-censur är avskaffad, även den teologiska.

politiskt medel för att vinna allmän rösträtt – en viktig kollektiv form för protester. Konflikter följde emellertid på den ekonomiska depressionen på 30-talet med dess massarbetslöshet. Mest känd är Ådalskravallerna 1931 då fem arbetare sköts ihjäl. För bara drygt 60 år sedan kunde det vara förenat med livsfara att använda de stridsåtgärder man borde ha rätt till.

Nu anses det som en samhällelig rätt att både strejka och demonstrera. Ingen i Sverige behöver längre riskera liv och hälsa för denna rättighet. Sjuksköterskorna strejkade i sju veckor och ge-

nomförde även samlade demonstrationer där de uttalade sina krav för de politiska makthavarna. Strejken handlade om högre löner. Vilken uppfattning man än har om åtgärderna, det talades ibland om samhällsfara som en följd av deras åtgärder, men faktum kvarstår – de hade all rätt i världen till sitt handlande. Att försöka påverka, tom med demokratiska medel utöva påtryckning är helt i sin ordning.

Demonstrationerna mot abort är ett annat exempel. Människor har rätt att på det sättet uttrycka sin mening över den gällande abortlagstiftningen. En annan, också helt laglig, demonstration är de bönesamlingar på Sergels Torg eller andra platser som i olika etapper gått av stapeln. Pastor Stanley Sjöberg, demonstrerade också utanför en biograf då man gav filmen "Exorcisten". Fler exempel av varierande slag av demonstrationer kunde ges, men detta får i det här sammanhanget räcka.

Störda högtider

Från bibeln och den kristna historien känner vi till en grupp människor som inte värjde för att demonstrera och på ett ofta drastiskt sätt förkunna sanningen. Profeterna i Israel frågade inte efter rätt att yttra sig, de bara sa vad Gud bjöd dem. Demokrati eller yttrandefrihet var inte kända begrepp på den tiden. Trots detta trädde profeterna upp, stämplade och brännmärkte avarter

lerstödda

av Ulla Näsholm

och avfall som kom till uttryck i landet speciellt när det gällde gudstjänst och religionsutövning. Inte var profeterna populära och präster och kungahus gjorde ofta allt som stod i deras makt för att stoppa deras agerande och få slut på framträdanden som alldeles särskilt störde de religiösa högtiderna.

Att bara påminna om hur Johannes Döparen gick till attack mot den tidens religiösa elit kan räcka. "I huggormars avföda...", benämnde han dem vid ett tillfälle.

I Sverige finns sedan 50 år tillbaka den kristna rikstidningen Dagen. Att, som de själva anser, tidningen skulle vara en profettröst i tiden kan man ibland ifrågasätta. Insändare tas inte in om de är för radikala i t ex bibelfrågor. Ännu mer betänksam blir man i frågan om katolska kyrkan och inställningen till påven. Vad som i det fallet basunerar ut är inte bibelns varning för skökokristendomen och dess följder. Tvärtom, i ekumenikens namn framställs katolicismen som mycket attraktiv med sina bilder och symboler och med, som man ibland försöker påtala, sin evangeliska framtoning. För övrigt är Dagen, i vissa situationer, oemottaglig för argument och, odemokratisk i sitt tänkande. Så negativt kan man uppfatta och beskriva tidningen.

Vid något tillfälle har faktiskt tryckfrihetsförordningen i brev använts att förklara varför inte Maranata får annonsera i tidningen. "De allmänna principer för intagande av åsiktsannonser, som tidning tillämpar, skall i kort sammanfattning anges i tidningens annonsprislista och i Svenska annonsstaxa, så att utomstående kan inhämta vilken policy vederbörande tidning tillämpar i fråga om åsiktsannonser". (Ur riksklinjer ang. åsiktsannonsering par. 4) I tidningen Dagen finns inte detta förbehåll angivet.

Maranata har haft demonstrationer i samband med Dagens jubileumshögtid vid 50-årsfirandet. Fredliga, still-

samma demonstrationer med utdelande av foldrar där ärende och budskap framfördes. "Det där tar jag inte emot", sa en person. "Det är villolära". Nog påminner det om censuren före tryckfrihetsförordning och andra rättigheter. Man vill värna om en religion. Utan att ta reda på hur det förhåller sig eller vad ärendet gäller.

Förr kände man sig hotad om ordet skulle tillåtas vara fritt. "Opposition är konspiration", sa Karl XIV. Nu handlar det ofta om pengar. Friheten kan vara begränsad till vad som är ekonomiskt gångbart. Ett exempel är Helle Klein, chefredaktör för Örebrokuriren, som slutade efter bråk och hot. Det blir inga pengar om tidningen torgför fel åsikter. Det var det egentliga budskapet till henne. Idag är det inte bara religionen man talar för och vill skydda, man värnar tydligt om Mamon och materialismen som religion. "Det fria ordet står i strid med det statsunderstödda", säger Ingrid Segerstedt-Wiberg. Dagen har ett antal miljoner i presstöd, detta bara sagt i förbigående.

Varför är annonser om hotell och taxi bojkottade i Dagen, helt enkelt för att ägarna är med i Maranataförsamlingen? Eller varför går det inte att an-

nonsera möten eller konferenser som församlingen har? Kan det vara så att Maranata är så litet att ingen eller i varje fall mycket ringa hänsyn behöver tas till dem. Rent partipolitiskt står inte Maranata för inflytande eller har så väldigt många medlemmar. Är det sånt som krasst räknas av den kristna dagstidningen?

Men kan det verkligen vara hotfullt för ekonomi, religion eller dess utövare med en anspråkslös hotellannons när det är Maranata som står bakom? Vad är det som skrämmer? Att inte få annonsera kan kännas diskriminerande. Det är inte därför, endast, som demonstrationerna utanför Dagenhuset pågått. Det går att urskilja ett mönster, igenkännbart från andra tider och framtaget ur ett större sammanhang där både yttrandefrihet och religionsfrihet blir angräpnade. Censur införs. Varför? Öppenhet och debatt är väl både ärligare och effektivare.

Istället för att vägra ta in Maranatas annonser borde tidningen granska Maranatas lära, se efter vad som är så farligt, bibelstridigt och vid behov varna sina läsare. Ska unkenhet och tillrättalägganden och tom censur, som tyvärr var så vanliga vid andra världskriget, fortfarande råda i en tidning idag. En kristen tidning, där ju sanning och rätt skulle stå i förgrunden.

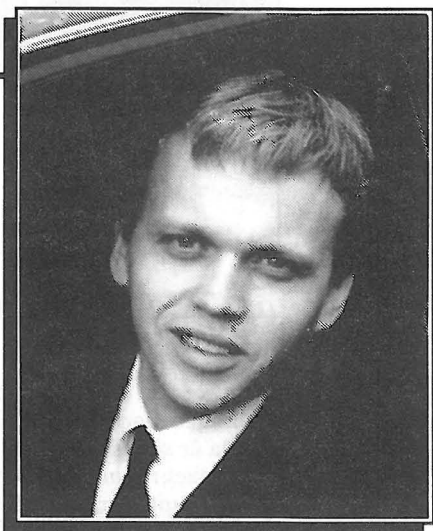
Ännu en gång, det är inte bara annonser det handlar om. Genmälesrätt har i flera fall också förvägrats Maranata eller Arne Imsen.

Tidningen Dagen startade för att kristna skulle få komma till tals. Pingströrelsen hade upplevt att de annars skulle "tigas ihjäl". Nu skulle de få ett eget forum och kunna komma till tals i olika frågor. Historien verkar upprepa sig. Vem eller vilka är det nu som ska "tigas ihjäl" eller också med bortförklaringar och tomma argument helt enkelt ljugas ihjäl? I pingströrelsens tidning som menar sig spegla hela kristenheten och dessutom ivrar för och vill stödja utsatta grupper och minoriteters rätt?!?

Det "bannlysta" Maranatafolket under sin 40-dagars demonstration utanför Dagenhuset i Stockholm.

Ordet visar vägen

av Berno Widén

En stor högtid har nyligen passerat, en högtid många finner angenäm och fridull. För andra har det varit en ensamhetens och sorgens högtid, ja, alla berörs vi på ett eller annat sätt. Den centrala huvudgestalten är det på många sätt hyllade Jesusbarnet i stallet, vilket evangelierna gör oss påminna om. Tyvärr så stannar det där för de flesta och "Frälsaren som blivit född" blir inget annat än en julsymbol, använd främst i kommersiella och religiösa syften.

Ordet, som vart kött och kommersialismen kan aldrig gå hand i hand, lika litet som frälsningens budskap och religionen har något gemensamt. De förra ger liv och de senare verkar bedövande och immuniserande på våra liv. Det är en sådan makt i de utbud vi möter genom media och religion så att innebörden av det sanna julevangeliet helt går förlorat. Vilket var Ordet och vad representerar det idag? Johannes lär oss att "genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till". Ordet är det genom vilket jorden skapades och genom vilket ljuset kom i världen. Ordet är det som uppenbarades för alla människor att ta ställning till, och Ordet var det som förde fram mörkrets gärningar i ljuset så att de avslöjades. Genast sattes alla makter i spel för att omintetgöra den Högstes rådslut: "Ett barn varder oss fött". Det fanns ingen plats för dem i härberget. Främlingskapet till världen, som inte ville veta av honom, var ett faktum, vilket sedan kom att präglade hela Jesu liv och gärning. (Läs Joh 1)

Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå med varandra mot Herren och hans smorde, "Låt oss slita sönder deras bojar och kasta deras band ifrån oss." Han som bor i himmelen ler, Herren bespottar dem", och avslöjar vad beslutat är: "Du är min son, jag har idag fött dig". (Ps 2)

Ordet förtäljer även om andra beslut som tagits och verkställts, vilka fört med sig ödesdigra konsekvenser. Exempel som är givna oss till lärdom. I Babel ex.vis sökte det enade folket befästa sin makt genom att bygga en stad och ett torn, vars spets

skulle räcka upp till himmelen och så göra sig ett namn. Herren stiger ned och hindrar deras tilltag. (1 Mos 11)

Redan i tidens begynnelse möter vi denna åtrå som finns inom människan, att häva sig upp emot sin egen skapare. Djävulen lockade med att "ni ska bli såsom Gud" (1 Mos 3). Rikedom, makten, äran att bli något. Redan där möter vi Guds fasta, men kärleksfulla ingripande, då han låter nåd gå före rätt. (1 Mos 3:15)

Guds makt visar sig och världens alla potentater bävar vid hans åsyn. Ordet vart kött. I samtliga ovan citerade händelser möter vi den paroll som präglar människan av idag och som gör sig så tydligt hörd i våra dagar; självförverkligandet, det egna högre väsendet vi bär på, vi är gudar etc etc. Bedrägeri, inspirerat av den furste som svurit Jesu efterföljare döden. Jesus sade: "Följ mig och tag korset på". Korsfäst för världen men med blicken fäst på staden med de fasta grundvalarna, det nya Jerusalem. Ordet är dess grundare.

Barnet ser så litet och hjälplöst ut där det ligger i en krubba, men det är himmelens svar på den problematik och de band som plågat människan i alla tider. Syndens makt att trollbinda mänskligheten är omöjlig att få bukt med och går definitivt inte att avslöja, men Ordet vart kött. "Det sanna ljuset, det som lyser över alla människor, skulle nu komma i världen" (Joh 1:9), och mörkrets gärningar fördes fram i ljuset. Från Betlehem till Golgata gick hans väg. Från krubban till korset visar han oss hur han genom svaghet och förnedring får världens alla makter på fall. Mänsklig vishet – Guds dårskap. Ordet vart kött.

Det är människan förelagt att en gång dö, och sedan dömas. Då skall det slutligt uppenbaras vad vi gjort med det Ord som kom ned från himmelen. Inför det mötet finns det bara ett sätt att förbereda sig – kapitulation. Idag är frälsningens dag. Idag är den nåd verksamt som Ordet gav oss genom att bära våra synder i sin kropp upp på korsets trä. Jag frågar inte efter om du har ditt namn infört i någon församlingsmatrikel. Den stora frågan är om du har ditt namn inskrivet i Livets bok. Det är frågan som handlar om din evighet. Eller vad du har gjort med Jesus? Än idag är detta Ord verksamt och vill uppenbara sig för att bli en del av ditt liv.

Idag är Ordet mer aktuellt än någon gång tidigare. Detta förvirringens tidevarv med religiositet av alla slag, där både ockultism och nyandlighet infiltrerar, behöver ett kompromisslöst budskap, vilket bara finns i evangeliet om Jesus Kristus. I ingen annan finnes frälsning och hos ingen annan finns det någon framtid. Världen är dömd till undergång och jorden är sparad åt eld, men det finns ett hopp, en fast punkt i tillvaron, som gör livet meningsfullt. Det är Ordet som vart kött. Snart skall han låta sig ses för andra gången och alla de som höra honom till skall jubla inför mötet med sin förlossare. Snart är han här!

-Lägg ut på djupet!

av Larz Gustafsson

Vi behöver bli satta i brand, bli brinnande. Eld sprider sig. Det ligger i eldens natur. Det heter om Gud att han är en förtärande eld. Samtidigt som evangelisationselden sprider sig utåt måste luttringselden få brinna inom och ibland oss och ta hand om slagget. Först då kan vi förkroppsliga budskapet vi predikar och göra de djupgående andliga erfarenheter som gör att vi kan förmedla något äkta, något som bär det självupplevdas signum.

Utan knusta krus, ingen nardusdoft. Utan djup förkrosselse och bedrövelse efter Guds sinne kan vi aldrig uppleva sann frälsningsglädje.

I dag bjuds frälsningen ut på rea, som ett lättköpt lyckopiller. En ytlig förkunnelse producerar förflackning och sedemera brustna illusioner.

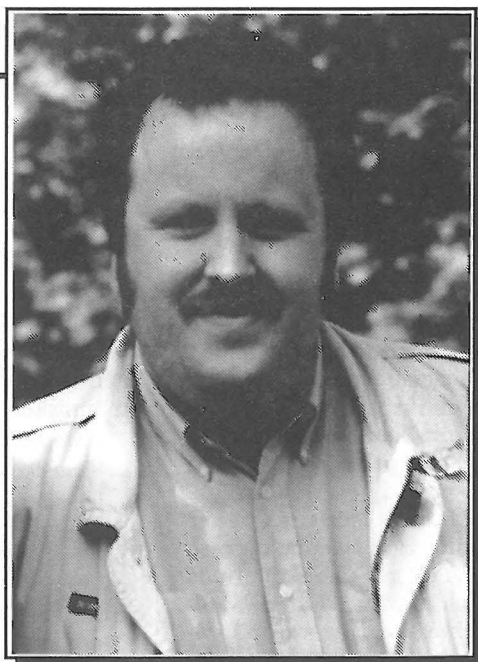
Den djupa, tillintetgörande självkänedom Paulus ger uttryck för i Rom 7 då han utbrister: "Jag, arma människa..." är något som (bara) den helige Ande (kan och) vill verka fram. Men då måste lagens plog få plöja djupa fåror, så att evangeliets sådd inte hamnar på stengrund eller bland tistlar och törnen. Vi måste förkunna att syndens lön är döden, att Gud är en helig och rättfärdig Gud samt att den som lever i synd går evigt förlorad.

Förkunnarna måste träda upp med ett radikalt omvändelsebudskap. Gör man inte det kan sanningens Ande inte leda oss fram till hela den frigörande sanningen. Herren vill att vi skall vara fria. Djävulen fruktar den djuplodande förkunnelsen eftersom den skapar genomgripande, djupgående frigörelse.

Skall vi som broder Petrus våga förkunna så att syndarna får styng i sina hjärtan? Då måste vi våga trotsa vår överpsykologiserade dalt- och kuddkultur och betala det pris det innebär att få hela den massmediala, liberala mobben och pöbelhopen emot oss.

Petrus hävdade, att man måste lyda Gud mer än människor. Paulus spetsade till det hela ytterligare genom att påpeka att han inte gick in för att behaga människor. Han uppmanar oss också att inte bli människors trälar.

Det kristna livet är mer än högljudda skrattsalvor och "positiva vibrationer". Utan luttringseld och djupdimension blir vi både ytliga, otillfredsställda och andefattiga.

Gud måste ju få tömma oss innan han kan fylla oss. Johannes Döparen framhöll att det var som sig bör att han förminskades och Jesus växte till. Vad man försöker göra i dag är att fylla på folk som redan är fyllda av sitt eget. Det blir ju som att hålla vatten på en gås.

Jesus uppmanade de fiskande lärjungarna att lägga ut på djupet. När de gjorde det fick de fisk. Vi kommer också att bli effektiva fiskare – människofiskare – om vi vågar lägga ut på djupet och släppa fram den förkunnelse som går på djupet i människohjärtan och själar. Gör vi inte detta förfelar vi vårt uppdrag och blir psykoterapeuter och professionella trösterskor som erbjuder lindring för stunden genom att skumma på ytan med känslösvall och emotionella explosioner och sensationer.

Jag älskar följande formulering, som jag hämtat ur Arne Imsens bok "Fruktad frihet" och som gång på gång tröstar mig när det känns motigt och tungt: "Fiskarpojken Algot Nicklasson mognade under stora svårigheter och djupa kriser till man och förkunnare med moralisk resning."

Endast döda laxar flyter medströms!

Text: Stina Fridolfsson

Tron - livets största tillgång

Människan är en väldigt speciell varelse. Hur än vetenskapsmän och filosofer försöker bygga upp trovärdiga hypoteser om att vi bara är ett led i en lång utvecklingskedja från urcell via fiskar och apor till högre stående djur, så kan människan inte vara tillfreds med att klassas in bland djuren. Människan har behov av att få svar på frågor om livets mening, om ondskan, döden och sin evighetsbestämmelse. Alla erbjudanden av njutning, spänning och välbefinnande som den egoistiska människan gärna vill ha, kan inte utplåna själens hunger.

För några år sedan skrev en mycket ung, uppmärksam skald i vårt land ett brev till en känd tidningsman och gudsförnekare. Hon uttryckte deltagande över att han inte hade tro på Gud. Tron på Gud och gemenskapen med honom, var livets största tillgång, mening och innehåll. Om Gud hade tänkt att vi bara skulle leva ett tag här på jorden, och sedan utplånas, skulle han ha gjort oss som tetrapak eller någon annan förbrukningsvara, menade hon. Detta brev blev publicerat och föremål för mångas uppmärksamhet. Helt säkert var det åtskilliga som började fundera mera över livets mening, och hittade vägen till Gud genom den väckelsesignal som detta brev utgjorde.

Det berättas i bibeln om hur Jesus och apostlarna kom i kontakt med människor som ställde frågor:

–Vad skall jag göra för vinna evigt liv?

–Vad skall jag göra för att räddas?

De som ställer sådana frågor, har naturligtvis insett att någonting väsentligt fattas i livet. Du som läser detta, måste på något vis ha motsvarande funderingar och andliga hunger för att över huvud taget bry dig om att fortsätta läsa den här artikeln och resten av tidningen.

Gud skapade människan till sin egen avbild, och i bibelns första kapi-

och krig som resultat, beror på den egoistiska människans behov av att på ett eller annat sätt bli stor här på jorden.

Det som driver människor till stordåd i positiv eller negativ mening, är ytterst hennes evighetslängtan. Gud har lagt evigheten i vårt bröst. Och det är människan förelagt att en gång dö och sedan dömas.

Om vi har krav på att vara ärliga, kommer vi förr eller senare till insikt om att vi inte klarar av att handla rätt och gott, ens efter de enklaste och mest grundläggande moraliska normerna: Allt vad vi vill att människor ska göra

mot oss, ska vi också göra mot dem. Det är som om en ond makt hindrar oss att vara osjälviska och generösa. Gud har omutliga krav på rättfärdighet. Ingen-

ting orent får komma in i himlen. Och dessutom förklarar bibeln att "alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud".

Vi kan välja att strunta i vårt samvetes krav på renhet, och förhärda oss i en egoistisk tillvaro. Då måste vi också förtränga frågorna om rättfärdighet och försoning.

–Saliga de som hungrar och törstar efter rättfärdigheten, de skall bli mättade.

–Saliga de som är fattiga i anden, dem

–Saliga de som hungrar och törstar efter rättfärdigheten, de skall bli mättade.

tel berättas om att han inblåste sin egen livsande i människans näsa. Det innebär att vi som människor har ett ständigt och djupt behov av att leva i gemenskap med Gud. När människan valde att bryta Guds bud och gå sin egen väg, förlorade hon den ursprungliga oskulden och förtroliga gemenskapen med Gud. Istället försökte människan göra sig själv till Gud. Alla stora, mäktiga byggnadsverk, all maktkamp, med klasskillnader, hungersnöd

tillhör himmelriket.

Så sa Jesus en gång. Det innebär att den som inte förtränger denna nöd över både sin egen och hela världens situation, utan känner den som en tung börda och tärande nöd, kan få hjälp.

En fångvaktare ställde till apostlarna Paulus och Silas just den fråga jag tidigare citerade:

- Vad skall jag göra för att räddas? Han hade av deras uppträdande förstått att de var gudsmän, och därför passade han på att framföra livets viktiga fråga till dem. Och man kan tycka att de svarade väldigt lättvindigt:

-Tro på Herren Jesus, så skall du bli räddad!

Aposteln Paulus skriver dessutom i Romarbrevet, kapitel 10:

-Var och en som åkallar Herrens namn skall bli räddad.

Är det verkligen så enkelt? Vad innebär det då att tro?

Först och främst är det fråga om vem man tror på. Det gäller att tro på Jesus Kristus, att han är Guds Son, vår frälsare. Men det är något mer än så. En av apostlarna påpekade en gång att också de onda andarna tror - och de bävar. Satan och den onda andevärlden känner mycket väl till vem Jesus Kristus är. Men de har vare sig rätt eller möjlighet att dra fördel av Jesu makt. Det är bara människan, skapad till Guds avbild, som har rätt att åberopa Jesus Kristus. för att bli räddad.

Jesus föddes in i människosläktet, och levde här på jorden ett rättfärdigt liv. Många erkänner att han var en stor lärare, väl värd att lyssna på och försöka likna. Men det hjälper inte långt för en människa som har misslyckats med att uppfylla Guds heliga bud.

När vi uppmanas att tro på Herren Jesus, så gäller det att tro på hans frälsningsverk. Han var inte bara en god och vis lärare, som utsattes för ett nesligt justitiemord. Johannes Döparen, en profet som levde samtidigt som Jesus och predikade om vikten av att omvända sig från sitt onda liv, pekade på Jesus och sa:

-Där är Guds Lamm som tar bort världens synd.

Med det förklarade Johannes Döparen att alla omöjliga krav som den syndiga människan inte kunde uppfylla, hur gärna hon än ville, kunde Jesus lösa. Det var också därför Jesus ofta sa till människor som kom till honom för att bli helade, att de fick syndernas förlåtelse.

Det här låter lättvindigt. Och fräls-

ningen är så enkel, att ett barn kan bli frälst. Jesus använde också barn som föredömen: Den som inte blir som ett barn, kommer aldrig in i Guds rike. Varför sa han så? Barnen har ännu inte hunnit bli fulla av prestige. Barn kan enkelt be om hjälp och be sina föräldrar om det de behöver. Det är naturligt, eftersom de är barn. I förhållande till Gud är vi barn som behöver all hjälp. Om vi anropar och åkallar Jesu namn, så blir vi räddade. Tyvärr ligger det i syndens väsen att vi är stolta och

-Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att ni får förlåtelse för era synder. Då får ni den helige Anden som gåva.

högmodiga, vi vill klara oss själva. Vi är egoistiska och självgoda och vill inte erkänna att vi har ångest och samvetsqual för allt ont vi gjort. Om vi inte kommer till insikt om att vi behöver frälsning, så går vi under. Vi blir fördömda, går förlorade.

Vi är så förstörda av synden, att vi inte ens vill ha kontakt med Gud. Men Jesus inte bara dog för våra synder, han uppstod från de döda. Och den som åkallar Jesu namn blir rättfärdiggjord. Hur då? Jo, åt den som vänder sig till honom med sin nöd, ger Jesus ett nytt liv, en ny ande som älskar Gud och vill tjäna honom.

Kära vän som läser detta, Jesus Kristus är inte en sadist som ger en massa bud och direktiv som är omöjligt att klara av. Han har själv levt upp till kraven, och blivit Guds offerlamm och dött för att försona oss med Gud. Den som nu åkallar Jesu namn, blir räddad, för han får ett nytt liv.

-Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike, sa Jesus en gång till en mycket fin man som smög sig till honom på natten med sina livsfrågor. Han ville inte bli komprometterad med att söka råd och hjälp hos denne omstridde Jesus. Men hans längtan efter frid och gemenskap med Gud var så stor, att han måste komma. Och Jesus gav honom vägledning. Det var till samme man han sa:

-Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.

Det här bibelordet är omtyckt och citeras ofta för att människor ska påminnas om Guds kärlek. Men om vi sant och ärligt läser allt som står, ser vi också att den som inte tror, går under. I en annan bibelöversättning står förgås. Det är alltså helt nödvändigt att tro på Jesus Kristus för att inte gå

förlorad.

Vänd dig till Jesus Kristus! Åkalla hans namn! Han vill ge dig ett nytt liv. Du kan få uppleva att det som du nu tycker är värdefullt i livet, det som du söker för att få lisa för din oroliga själ, förlorar värde. Du dör bort från mycket av det som nu upptar din tillvaro.

-Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att ni får förlåtelse för era synder. Då får ni den helige Anden som gåva.

Så manade apostlarna de judar som fått syndanöd över att de inte trott på Jesus utan låtit döda honom. Och dopet blev en manifestation på att de dog bort från sitt gamla liv, det som de kände avsmak för. Så fick de uppstå med Jesus Kristus och blev fyllda av hans helige Ande.

Den helige Ande, eller Hjälparen, som han också kallas i bibeln, är verkligen en hjälpare för den som vill få gemenskap med Gud. Jesus beskriver honom så här:

-När han kommer, skall han visa världen vad synd och rättfärdighet och dom är. Synd: de tror inte på mig. Rättfärdighet: jag går till Fadern och ni ser mig inte längre. Dom: denna världens härskare är dömd.

Just dessa frågor om synd, rättfärdighet och dom, frågor som har göra med vår tillvaro både i tiden och evigheten, har alltså Gud gett oss en speciell Hjälpare för att vi ska kunna komma rätt och uppleva försoning med både Gud och människor. Och denne Hjälpare leder oss alltid till Jesus Kristus, som är Vägen, Sanningen och Livet. Han är angelägen om att få gemenskap med människan!

Käre läsare, samma erbjudande gäller var och en idag. vill du bli frälst, räddad? Jesus Kristus, han som är uppståndnen från de döda, är densamme idag, och erbjuder dig evigt liv och räddning, frälsning. Vill du ta emot den?

-Folk fick lämna sina kryckor och rullstolar

-Får någon bland eder utstå lidande, så må han bedja. Är någon glad, så må han sjunga lovsånger. Är någon bland eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste; och dessa må bedja över honom och i Herrens namn smörja honom med olja. Och trons bön skall hjälpa den sjuke, och Herren skall låta honom stå upp igen; och om han har begått synder, skall detta bli för honom förlåtet. Bekänner alltså edra synder för varandra, och bedjen för varandra, på det att I mån bli botade. Mycket förmår en rättfärdig mans bön, när den bedes med kraft. (Jak. 5:13-16)

I gamla väckelsetider bad man mycket för de sjuka i mötena och de vart omedelbart helade. Oljeflaskan fanns alltid till hands. Detta skedde då och det sker väl även nu. Folk har fått för sig att det är bara pastorer och evangelister som kan bedja. Vi behöver helbräddagörelsens gåvor som aldrig förr när det är så mycken nöd, särskilt bland alkoholister och narkomoner. De orkar inte leva i denna onda

värld. Djävulen vet att tiden är kort och att Jesus kommer snart på skyarna. Gör dig redo för hemfärd!

Så vill jag berätta ett personligt vittnesbörd. Jag brukade aldrig missa bönemötena i pingstkyrkan på den tiden jag var med där. Vi var samlade i ett hem och upplevde så starkt att vi skulle åka till armékåren i Solna. Vi var tre syskon som åkte dit. Lokalen var fylld med folk, de stod efter väggarna. Några unga, ljusa

sysstrar spelade så härligt. Plötsligt kom en av sysstrarna ner till oss där vi satt i bänken. Så sa hon under tårar:

-Vi upplever att ni ska gå fram och be till Gud för den här mannen som sökt förbön. Han hade redan böjt knä vid botbänken. Jag lade bibeln på honom och vi bad. Plötsligt reste han sig upp och började prisa Gud. Sedan sprang han några varv runt i lokalen. Någon berättade senare att han hade haft ett växande hjärta, men blivit helad.

Sedan var han med och prisade Gud

i mötena. Halleluja!

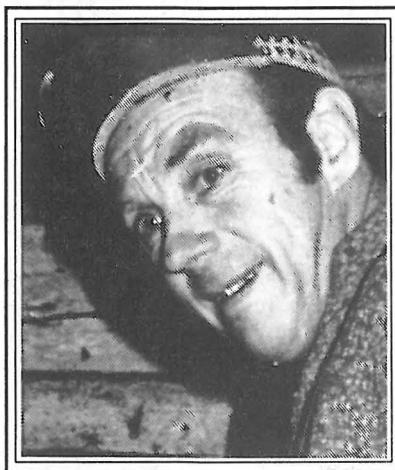
Ett annat härligt vittnesbörd finns om en man som hette Bolzius. Han var full av Guds kraft. Det berättas att stugan där han bodde var full av sjuka människor. Han smorde dem med olja i Jesu namn och bad trons bön, som skall hjälpa den sjuke. Folk fick lämna sina kryckor och rullstolar. Den lilla stugan i Värmland där han bodde och verkade finns kvar än i dag.

Jag tänker på mannen med den förvisnade handen. Han kunde inte lyfta den. *-Räck ut din hand!* sa Jesus till honom, och mannen blev helbrädd. Amen!

Jag tänker på kvinnan med blodgång. Hon hade lidit i många år. Det var mycket folk runt omkring Jesus, som vanligt. Hon trängde sig fram bakifrån och rörde vid hans mantel. Då frågade Jesus *-Vem rörde vid mig? Lärjungarna sa -Ser du inte att många trängs omkring dig?* Men Jesus hade förnummit att kraft gick ut ifrån honom. Amen.

Vid ett annat tillfälle kom en ung man som mist sin syn till Jesus. Jesus gjorde en deg av spott och stoft från marken, och smorde in hans ögon med den. Först såg han litet grand. Då smorde Jesus ytterligare med den där degen, och då såg han klart. Jesus sade till honom att gå och visa sig för prästerna. Han lydde Jesus, och blev fullständigt helbrädd. Halleluja!

Lennart Karlsson, Norrtälje

Lennart Karlsson

Faxhälsning från Santo Domingo 96.01.20

Santo Domingo, januari 1996

Kära syskon!

All ära tillhör Jesus Kristus, som fyller vår ande med vishet att förstå evangeliets hemlighet.

Vi är tacksamma för ert offer, vilket hjälpte oss att fylla några av behoven. Exempelvis hyran av lokalen där vi har läkarmottagning i Las Palmas och inne i huvudstaden. Nu fattas bara pengar till att köpa målarfärg till mottagningen.

Det är nu läkarstrejk, så jag är utan arbete. Istället har jag mera tid över för församlingen. Tack för ert telefax! Det var mycket uppbyggligt för oss.

Syskon, Gud har visat sig stor då vi bett för mycket sjuka personer, som han har helat. ÅRA VARE GUD!

Jag skulle önska att någon från er kunde komma hit och hjälpa mig här i Santo Domingo.

Vi bad för en broder som ringde oss från Italien. Gud helade honom! (Ordspr. 15:8) Vi upplever att Gud är med då vi ber tillsammans med er klockan tolv varje dag, här klockan sex på morgonen.

Vi önskar er alla ett Gott Nytt År!

genom

Doris Diaz

**PLANERA
NU!**

Maranataförsamlingen i Stockholm

inbjuder dig till

SOMMARKONFERENS

20-28 juli 1996

Om Jesus dröjer, planerar vi åter sommarkonferens på vårt Missionscenter i Bällsta. En veckas gemensam mobilisering, då vi kan uppmuntra varandra i kampen för den tro som en gång för alla blev överlämnad åt de heliga.

En veckolång agape-måltid, där Ordets och bordets gemenskap får delas efter den urkristna, heliga principen med allting gemensamt. Inga fasta avgifter, men vi delar andligt, ekonomiskt och praktiskt ansvar efter förmåga och utrustning. År efter år har vi upplevt en fördjupad enhet när vi med gemensam målsättning tar detta ansvar.

För information, ring eller skriv snarast till,
Maranataförsamlingen i Stockholm, Box 201 34, 161 02
Bromma, Tel: 08-627 55 55

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA

TEL: 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE Arne Imsen
I REDAKTIONEN

Arne Imsen, Stina Fridolfsson,
Ulla Näsholm, Arne Björkman.

LAYOUT Mikael Eliasson

UTKOMMER 6 GÅNGER / ÅR.

Sändes fritt till intresserade som med-
delar red. namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteratur-
missionen mottages tacksamt på pg.
495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring skall ske
senast tre veckor innan den skall träda i
kraft. Det sker genom skriftligt medde-
lande till tidningens redaktion. Midnatts-
ropet tar tacksamt emot bidrag i form av
vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

Litteratur-
mission 1996
Stöd profettrösten
MIDNATTSROPET
Pg. 495 46 24-5

Rättelse:

I föregående nummer av Midnattsropet, nr.
6-95, föll olyckligtvis en del av en rubrik på
sidan 20-21 bort. Hela lydelsen skall vara:

"Spontan inbjudan - ängslig omprövning -
panikartad förnekelse"

MIDNATTSROPET 2/96 ute den 29:e mars

Den recension av boken "Bryt ny mark"
av Jack-Tommy Ardenfors som förannon-
serades, kommer i nästa nummer av MR

* **BÄLLSTA** *

TAXI

kommer nu med sitt

BÄLLSTA PRIS!!

Stockholm - Arlanda 340:-

samt 12% på övriga förbest.

Legitimerade förare! Kundens säkerhet!

08-28 25 22

"Tryggare kan väl ingen fara..."

**PIL GRIMSHEN
HOTELL & VANDRARHEM**

För prisets och miljöns skull!

Bällstav. 100, BROMMA, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

- ✓ Enkelrum från 245:- (exkl. frukost)
- ✓ Dubbelrum från 350:- (exkl. frukost)
- ✓ Vandrarhem, 150:-/bädd
- ✓ Frukost, 35:-
- ✓ Även familjerum och hotellägenheter

70 bästälängder från Solcalla en 1/2 landningsbana från Bromma flygplats!

- ☐ "MIN KONUNG HAN LEVER" MC 205
Linda Liebsch sjunger nya & gamla sånger
- ☐ "NÅGON HAR RÖRT VID MIG" RR 100
Ann-Marie Roos sjunger

UTE NU!

90:-/st

- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"
Live-inspelning från sommarkonferensen 1994
- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST" MC 200
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER" MC 201
Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL" MC 202
Live-inspelad församlings-, solo- o duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA" MC 203
Pilgrimsskolans barn sjunger

60:-/st

Liveinspelningar, nyedition från 70-talet.

Arne Imsen sjunger med församlingen:

- ☐ "JESUS KOMMER" KB 107
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD" KB 111
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON" KB 115
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET" KB 118

VÄCKELSE SÅNGER!

KRYSSA FÖR DE KASSETTER DU ÖNSKAR HÄR BREDVID.
Fyll i NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH SKICKA IN
ANNONSEN TILL -Bällsta MediaCenter, Box 20134,
161 02 Bromma

Namn

Gatu/boxadress

Postnr Postadress

Beställ kassetter från

Maranataförsamlingens konferensdagar nyåret 1995/96:

MEDIADAGAR 27-30/12 1995

Tema: Pressetik - medias makt

onsdag 27.12

- ☐ kl 15.00 Pressetik under andra världskriget.
- ☐ kl 19.00 Kristen press i vår tid

torsdag 28.12

- ☐ kl 15.00 Pressetik i historiska exempel.
- ☐ kl 19.00 Missbrukad mediamakt.
Pressetiska regler

fredag 29.12

- ☐ kl 15.00 Missbrukad mediamakt.
Desinformation.
- ☐ kl 19.00 Vad vill Gud med oss?

lördag 30.12

- ☐ kl 19.30 Makten ligger hos Gud! Han
manar oss att handla!

BIBELDAGAR 2-7/1 1996

Tema: Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare!

tisdag 2.1

- ☐ kl 19.30 Jordens salt och världens ljus

onsdag 3.1

- ☐ kl 12.00 Att lämna allt för att följa Jesus
- ☐ kl 19.30 Levande församling eller etablerad kyrka

torsdag 4.1

- ☐ kl 12.00 Fienden i vårt inre

fredag 5.1

- ☐ kl 19.30 De lämnade allt!

lördag 6.1

- ☐ kl 11.00 Farligt mediainflytande
- ☐ kl 15.00 Sök Guds rike först!
- ☐ kl 19.00 Under rätt inflytande.

söndag 7.1

- ☐ kl 11.00 Himlen vill ha gemenskap med församlingen!
- ☐ kl 15.00 Församlingens ämbete
- ☐ kl 19.00 I Guds tjänst

OBS! Talare i samtliga möten: ARNE IMSEN

BESTÄLL MÅNADENS KASSETT!

30 KR + porto

BIBELSTUDIER • PREDIKAN •

VÄCKELSEMÖTEN • RADIOPROGRAM

Kryssa för de möten du vill beställa, och sänd in talongen, Du betalar 35 kr/möte,
(även de som inte ryms på en kassett). Porto tillkommer.

Arne Imsens nya bok **Bannlyst Frihet** - fallstudie över missbrukad mediamakt

Till mitt femtonde år var jag Oslogutt. Då familjen emigrerade till mammas fädernebygd i Sverige låg fem svåra krigsår bakom.

Under hela min offentliga verksamhet som församlingsföreståndare och företagsledare i detta land - trettiofem år - har jag varit bannlyst av dagstidningen med "väckelsekristen inriktning" - utan möjlighet att gå i svaromål mot återkommande skandalskri-

verier.

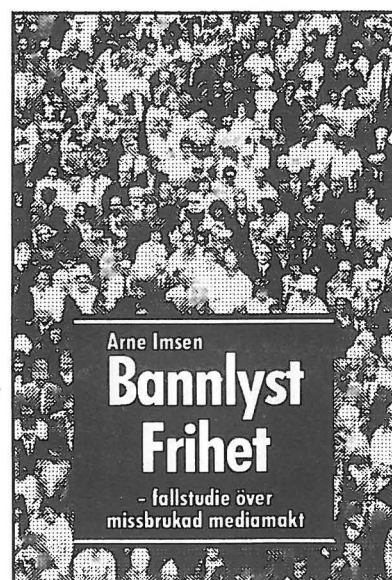
Tidningens publicistiska metoder ger associationer till ungdomstidens ökända sfärer med skräckinjagande symboler. Det är ofattbart - men sant!

Censur var ett av nazismens starka och framgångsrika vapen för att manipulera opinionen. Fem krigsår utan fri opinionsbildning och därefter en mångårig bannlysning i fredstid har gett mig

ständigt nya orsaker till eftertanke - journalistisk etik på avvägar. **Bannlyst Frihet** dokumenterar.

Denna fallstudie över missbrukad mediamakt lyfter fram en okänd verklighet. Svensk kristenhet kan inte lastas för denna journalistiska infantilism. *Den bär tidningen Dagens signum!*

Här är mitt genmäle.

Beställning av Arne Imsens böcker

..... ex **Bannlyst Frihet** 135:-

fallstudie över missbrukad mediamakt, 128 sid

..... ex **Fruktad Frihet** 50:-

Maranataväckelsen 10 år, 1970, 248 sid

..... ex **Från Död till Liv** 50:-

Predikosamling, 1970, 222 sid

Frakt tillkommer med 30:-. Vid beställning av minst tre böcker skickas bokpaketet fraktfritt

Namn:

Adress:

Postnr: Ort:

BREV-
PORTO
HÄR

BMC - FÖRLAG

Box 201 34

161 02 BROMMA

BMC-förlag

Box 201 34 161 02 Bromma, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

Utan Gud – utan hopp

Var skulle själen väl finna ro,
i detta syndens näste.
Om den ej fick på Guds frälsning tro,
och ha i himlen sitt fäste.

Vad mättnad kan väl en själ undfå
av synd, som lockar och tjuisar?
Lätt är den frågan att svara på:
"Allt hopp om framtiden den grusar".

Visst är det dystert, ja, tomt och kallt,
i denna mörka världen.
Men om till Jesus du lämnar allt,
Han för dig framåt på färden.

O, att till korset du ville ila,
du funne frid för din sorgsna själ.
Du sluppe längre på nåden tvivla,
i hjärtat allt blev så ljust och väl.

Arne Imsen, 1951